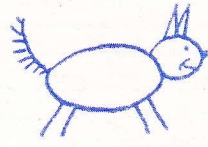

Vajon mi
hiányzik még?

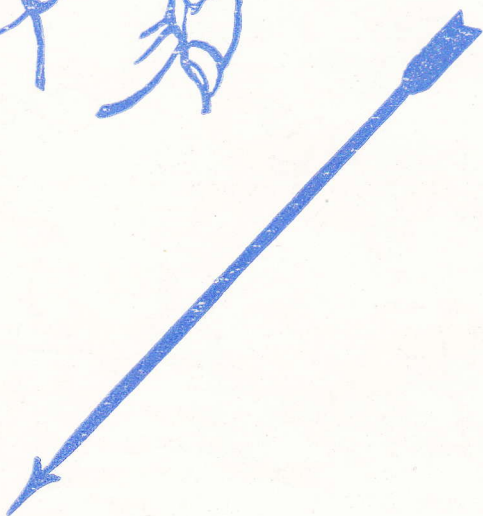

HARTON-L
1929

MAGYAR CSERKÉSZ

Sport
és

Meinl kávé

A Magyar Ifjúsági Vöröskereszt Egyesület
elárúsító helye

a **Cserkészboltban** van
V., Hajnal-utca 6. sz., Cserkészház.

Kézügyességek, kézimunkák, terítők, dí-
szes párnák, babák, karácsonyfadíszek
stb. feltűnően olcsó áron kaphatók.

Első magyar hangszergyár:

STOWASSER

kir. udvari szállító.

BUDAPEST, II., LÁNCZID-U. 5.

Általánosan elismerve a legjobb hangszerek.
Húrok csak finom, megbízható minőségben.
Romlott hangszerek szakszerűen javíttatnak.

Árajánlat ingyen küldetik.

Az egyedüli magyar hangszergyár az országban!

**Táborozásra, kirándulásra
és csapatünnepélyekre**

kiválóan alkalmas a **különféle ízben** kapható

cukorpasztilla, valamint a Wrigley
féle **rágógummi** és a **töltött
dessert csokoládé**.

Csapatoknak gyári áron utánvét mellett, v. bizományba.

Magyarországi főlerakat:

PULJER J. Budapest, V., Garam-utca 25.
Kapható a „**Cserkészboltban**” is!

ENRILO-nak

a kitűnő szomjcsillapítónak, egyetlen
kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital,
mely különösen hosszabb túráknál
nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagok-
ból gyártja

a **FRANCK HENRIK FIAI RT.**
nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

A TÁBORTŰZ.

Van egy 48-as albumom. Az egyik kép tábor-tüzet mutat. Körötte 48-as hősök hallgatják az előtérben álló Petőfit. Ugy áll ott Petőfi, mintha nem is földi lény volna. Ragyog az arca, sugárzik a messzibe tekintő szeme és közepén lobog a láng, amint magávalragadó erővel mondja: »Talpra magyar, hí a haza!« Ebben az életrehívó pár szóban benne van az egész igazi magyar cserkészprogram. — És Petőfi elindult, bevándorolta a nagy magyar pusztákat, felrázta a hétköznapi tunyaságból a magyart, harcos, alkotó életre hívta. Megjelent a pásztortüzek mellett, a falvakban és városokban és ahol égett már a tűz, ott meglobogtatta jobban, ahol nem volt még tűz, ott, hatalmasan lobogó lángot csalt ki a magyar lelkekből.

1912-ben vezettem először, mint 17 éves diák cserkészeimet táborba. És meggyújtottuk az első tábor-tüzet, az első fárasztó nap után a 901 méter magas Inovec csúcsán. Nem láttunk még addig cserkész-tábor-tüzet és nem tudtuk, hogyan kell azt lélekkel kitölteni, de megtanított rá a magyar történelem sok magyar fájdalma. Elszomorodtunk, elbúsultunk ezeknek a nagy, szent emlékeknek a felevenítésén és belebúsultuk bánatunkat a szomorú kuruc dalokba. Azután felrázott nagy fájdalomunkból Petőfi lelke. És úgy éreztük, mi fiatal diákok értjük meg legjobban őt. Mert lévaiak voltunk, meséltünk Léva várának nagy történelméről is, Ocskairól, vak Botyánról és a mi szépséges hegyvidékünk nagy történelméről, mert hiszen annak minden röge, minden köve nagy időkről beszél. És a lelkesedés tüze vidám jökevbe csapott át. Megtanítottak rá a dalos madarak. Egy-egy odvas fában vadméheket láttunk és figyeltük szorgalmas, szervezett életüket. A hangyák is azt igazolták, hogy összetartásban van az erő. Erről is és egyéb megfigyeléseinkről is szó esett a tábor-tűznél, persze eszünkbe jutott a magunk élete és végzett munkánk. Azt is megbeszéltük, mi volt jó és mi volt rossz benne. Azután levontuk a tanulságokat, hogy másnap jobbat, különbet alkothassunk. Kezdve az árokásástól, minden tábori munkán keresztül a törvény hűségesebb betartásáig. Nem gondoltuk, fiúk, hogy nincs is igazibb mestere a tábor-tűznek, mint a magyar élet, magyar történelem és a nagy természet? Ilyen volt a mai cserkész-tábor-tüzek egyik őse és bármennyire is örültünk a nap minden szépségének, mégis úgy éreztük, hogy minden szépség azért van, hogy a tábor-tűz fényét gazdagítsa és a tábor-tűz ezt a sok gazdagságot és szépséget beleégesse lelkünkbe öröktérkéi kincsként.

Elküldtek a hegyek tihozzátok, az Alföld fiaihoz és azóta sok-sok tábor-tüzet láttam és a forradalmak a soknak szíthattamél fel én is fehértüze lángját.

Fiúk! Én úgy érzem, hogy a tábor-tüzek sohasem alszanak ki. Akkor is élnek, amikor mi hideg, nagy köv városainkban lakunk egész zord télen át. Csak

visszahúzódtak az anyaföld méhébe, de egy-egy szikrájuk, kicsiny lángocskájuk benne ég a mi lelkünkben. Te is, én is, mindnyájan hoztunk belőle, hogy melegséget árásszunk, hogy új tüzeket gyujtsunk és hogy ezen a nyáron és a jövő nyáron és majd még sok boldog magyar nyáron több tűz égjen s azok erősebben, izzóbban lobogjanak. Ez a lángocska a mi lelkünkben elalszik, vagy csak gyengén pislálkol, akkor, amikor a cserkésztörvényeket nem tartjuk be a tőlünk telhető legjobb módon. Ilyenkor egyre gyengül az a kis láng, de ha híven teljesítet kötelességedet s a törvényeket egytől-egyig mind megtartod, akkor ilyen nemes magatartás után boldog belső melegség sugárzik szét a szívedből. Tudjátok, cserkésztestvéreim, hogy ez a tábor-tűzi láng felgyarapodása, megnövekedése olyan nagyra, hogy már másnak is ajándékozhat sz belőle? A tábor-tűz maga az a varázslatosan fénylő meleg, amely felénk ragyog egész éven át és hív és magához vonz, mint valami csodálatosan nagy mágnes és mi elindultunk mindnyájan, néha botorkálva, bukdácsolva; néha kemény, egyenes lépésekkel: a sötétségből a fényforráshoz, a bizonytalan magunk életéből a krisztusi bizonyosságához, mert ott vallunk meg mindent a tábor-tűznél és ott halljuk meg mindig a tiszta igazságokat. Megyünk előre a magyar éjszakából a szebb magyar jövő útját megvilágító drága tábor-tüzekhez.

De hát mi is az a tűz, fiúk! Néha szalmaláng; magyar tűz, de néha izzó parázs: tábor-tűz. Tudjátok-e, hogy mind a kettőre szükség van? Mi fiúk hamar fellelkesedünk és ellobogunk, mint a szalmatűz, mint a magyar ember. De ne felejtset el, hogy a szalmatűztől lángot foghat vastag dorong is, hogy sokáig-izzó parázssá váljék. A magyar tábor-tűzben benne ég a pásztortüzek szelíd, meleg fénye, meghittsége, a mindennapi munkás, csendes, hétköznapi utáni pihentető béke hangulata. Ilyen az Alföld pásztortüze. A hegyek pásztortüze már éberebb és sejtelmesebben lobog, hogy elűzze a nyájára leselkedő fenévadakat. A hegyi pásztor tüze a virrasztó lelkiismeret, annak a lángjai is ott égne a magyar cserkész-tűzben. De benne lobog, benne serceg, nyargal, mint harci paripa, harcos őseink tábor-tűzi lángja is. Ez az ősi tűz, amely mellett összegyűltek terveket alkotni új harcokra és honalapításra. Ott osztották ki mindenkinek a maga teendőjét és sokszor mondott ítéletet a vezér a tábor-tűz mellett és osztott dicsérete nemes erényekért.

A tábor-tűz fénye akkor lesz melegebb, áthatóbb, ha én is adtam bele fényt és meleget; ha a parancsnokom örsömről és rólam elismerően nyilatkozott. Belehull a jó cselekedet a tűzbe, hogy abban megedződjék, megtisztuljon mindnyájunk közkincsévé, mert hiszen ott egy család vagyunk a tábor-tűz körül s a jó cserkész örömben és tanulságban gazdagodik a mások jócselekedeti által is. És ez az, amit csekély

ajándékunkért kamatosan ad vissza nekünk a tábor-tűz. A nagy tanítás, a vezető, segítő tanács, a tiszta lelket hordozó versek a nemes szépségektől roska dozó gyönyörű dalok, mesék, mondák és eszes emberek tartalmas beszédei... De, ha elhangzik egy izléstelen tréfa, vagy ostoba kuplé a tábor-tűz mellett, akkor a tűz lángjából mindnyájunkat beszennyező, kormos füst száll föl, mintha szennyes rongy hullott volna bele.

Örködjeteek fiúk, a tábor-tűz tiszta lángján!

A magyar cserkésztábor-tűz kiegyensúlyozza lelkünket, mert »Sírva vigad a magyar«. A mi tábor-tűzünk sohasem csak a vígságé, mert az könnyen felületességre, léhaságra vezet és mert sohasem volt olyan egy perce a magyarnak — és nekünk sem lehet fiúk —, amelyet gondtalan vígságban, nagy föladatainkra nem emlékezve tölthetett volna el. A mi tábor-tűzünk sohasem csak a búsulásé, mert az erőtlenné, sötéten látóvá tesz. Pedig nekünk erő kell, tiszta, szent, erő, hogy a ránk váró nagy harcot győzelmesen megvívhassuk. A magyar cserkésztábor-

tűzben megneimesedik a magyar bánat és nem fullad a borba, hanem szent erők forrását törli fel. És ebben a tűzben megneimesedik a magyar igazság, hogy megkönnyítse bánattól nehéz lelkünket és rugalmasságot, mindig újra kezdeni tudást vagy inkább kitarást szüljön az elkezdett munka sikeres befejezésére.

A szelíd, nyílt homlokú magyar róna összeházasodik a sejtelmes, de nagy erővel Istenhez közelebb emelni bíró magyar hegyekkel. A hegyek őrtüzeinek a lángja és pásztortüzeinek a lángja Erdély és a Felvidék cserkésztüzei összezsapnak a Csonkaország nagy pusztáján lobogó magyar cserkésztűz lángjával egyszer, — az lesz ám a máglya! Összeházasodik a két magyar tűz, elég benne minden régi magyar hiba, szemét és feltámad belőle az örök idők új magyarja. Fiúk! Szítsátok a tüzet, Petőfi vándorlelke megjelenik a mi tüzeink mellett és szítja a lángot és Petőfi boldog könnyektől áztatott arccal látja, hogy mindnyájan tudjuk, úgy-e fiúk, hogy »Talpra magyar — mielőbb, mert —, hí a haza!«.

vitéz Faragó Ede.

A GENTLEMAN-TÁBOR.

Ha az angol valakiről azt akarja mondani, hogy igazán kifogástalan uriembernek tartja: lelkileg s gondolkodásában nemesnek, viselkedésében elegánsnak és finomnak, egész megjelenésében, beszédében s egész önmagában fegyelmezett, igazi férfinak, akkor arra azt mondja, hogy gentleman. Ez a legnagyobb megtiszteltetés, amit angol ember a másik férfiről, vagy fiúról mondhat. S a legnagyobb sértés és lebecsülés, ha valakiről megállapítják, hogy nem gentleman. Az olyasféle, mint mikor az indián azt mondja valakiről, hogy coyota.

A magyar cserkészfű gentleman. S a mi táborunk gentlemanok tábora.

Ne felejtse, hogy a cserkésztábor nem vademberek élete, ahol semmi sem kötelező, ahol mindent, szabad s ahol úgy élhettek, mint az őserdő kis állatai. A cserkészek egyetlen szabálya van csak táborban és mindenütt: *hogy neki mindig és mindenütt gentlemannek kell lennie.* S ez köti őt nemcsak akkor, ha szép ruhába öltözködve házi zsúrra megy, vagy ha díszruhában cserkészkivonulásra indul; mert a magyar fiú úri mivolta nem a ruhájában, hanem a lelkében gyökeredzik: a magyar cserkész úszónadrágban, megviselt tábori ruhában, mezitláb, bográc-sikálástól kormosan is mindig egyformán gentleman, nem is tud más lenni.

A táborban mindazok az illemszabályok, amelyek az úri fiút az elhanyagolt utcagyerektől megkülönböztetik, teljes mértékben kötelezők.

A tábor *rendje* nemcsak parancs és szigorú ellenőrzés eredménye, hanem a gentleman-cserkészek lelki igénye. Fájjon az neked, ha valahol szemét van, vagy rendetlenség. Minden papírdarabot felszedsz, asztalon, sátorban és mindenütt, mindig ép úgy rendet tartasz, mint otthon a fényes, parkettes, úri szobában. Rend van a hátizsákodban is, ahová parancsnok úr ritkán néz be. Nem azért van rend, mert vizsgálatról és megszegényüléstől félsz, hanem mert úri izlésed követeli s mert nem bírod túrni a rendetlenséget.

A tábornak és önmagának tisztasága épen úgy belső igényed. A táborozó cserkészeknek nagy ellensége s örök bajt okozója a piszok. Kényes úri fiúk, akik otthon mindig olyanok, mintha skatulyából vették volna ki őket, járnak csupa-mocsok ruhában, esznek maszatos csajkából, kezet

nyujtanak fekete körmökkel s a hátizsákukban szennyes ruhát, imakönyvet, élelmiszert s fogkefét összekevernek. Pedig aki egyszer gentleman, az a táborban is az marad; nem bírja a piszkot ruháján, holmiján, önmagán. Uri izlésé tiltakozik olyan izléstelenség ellen, mint a piszkos kéz, szennyes ruha, vagy gondozatlan haj, köröm, csajka, cipő stb.

Tiszta test, tiszta holmi, tisztaságra kényes izlésű fiúk: ez a magyar cserkésztábor jellemzője. Ha piszkos lett kezed, ruhád, undort érezz, míg meg nem mosakodtál, vagy ki nem mostad a ruhát. Erről lehessen rádismerni, erről az igazi előkelő izlésről és tisztaságszeretetről. Szomorú az, ha cserkésztáborban a kicsik mosdatlanok, mocskosak, a nagyok kócosak, beretvátlanok! Ne mondd azt: „Nincs kiért beretválkozni!” meg: „Ugysem lát senki, csak nem töltöm azzal az időmet!...” Hiszen nem más kedvéért vagy tiszta és rendes, hanem magadat becsüled meg vele és magad igényét elégíted ki vele. Rider Haggard ír egyik regényében egy angol tengerész-tisztről, aki több hónapos vad erdei utazás alatt is mindennap beretválkozik, ruháját este gondosan összehajtja, leporolja s amikor egy hetes, halálosan nehéz sivatagi út után, amikor szomjúságtól majdnem elpusztultak mindnyájan, először vízhez értek, Good kapitány, miután szomját csillapította, rögtön előveszi a szerszámait és olyan szépen megberetválkozik, mintha a klubja egy londoni estélyére készülné. Mert Good kapitány gentleman: kényes önmagára és tisztaságára.

Ruhád is rendes legyen. A sátorban is lehet ruhát rendben tartani: kikéfélni naponta, este összerakni, cipőt naponta kitisztítani. És ez a különbség az úr és a malac között, hogy az egyik megérzi a tisztaság intését, a másik pedig jól érzi magát gondozatlan, piszkosan. A magyar cserkész úr, nem malac.

A tábori öltözködést szintén a jó izlés diktálja. Elismerem, hogy a legkényelmesebb öltözék az úszónadrág, de viszont te azt ismerheted el, hogy hihetetlenül izléstelen, ha reggeltől-estig abban parádézunk a fiúk, úgy ülnek ebédhez, úgy jönnek megbeszélésre és talán még a napiparancshoz is úszódreszben állnak fel. A táborban nem járunk cserkész-formaruhában, csak a napos szolgálatos kell, hogy teljesen felöltözve legyen. A többi tábori

egyenruhában jár: fekete cloth-nadrágban, fehér trikóban, fejkön tábori sapka vagy fehér jockey-sapka. Meztláb járhatsz, de tiszta legyen a lábad! Az úszónadrág táborban (még vízitáborban is), épen úgy csak a fürdés idejére való, mint itthon, vagy előkelő fürdőhelyen. Mert az előkelő fürdőhelyet nem a szép szállodák és a szobák magas ára teszi előkelővé, hanem a magas igényű, úri közönség. Ámde őrbb és elegánsabb közönség, mint a magyar cserkésztábor fiai, nem lehet semmiféle híres helyen. Lássék rajtatok a magyar cserkészfű előkelősége.

Táboron kívül már a tábori ruha sem megfelelő. Aki a faluba megy, vagy akár csak az erdészházba fut el valamit megbeszélni, az nem mehet lenge tábori ruhában; mint ahogyan otthon is gallért és nyakkendőt tesz fel, ha a szomszédba kell átmenned. A cserkészet jó hírének és a falvak, no meg az intelligencia népe előtt is megbecsültetésének sok minden másnál többet ártottak azok a félmeztelen futkozó fiúk, akiket a cigánypurdéktól csak a valamivel fehérebb bőrük különböztetett meg. A cigánypurdé nem gentleman, a cserkész pedig az és annak is kell lennie.

Étkezés szabálya ugyanaz: akkor is, mindig úr kell, hogy légy! S ha a tábor asztala nincs is olyan szépen terítve, mint otthon édesanyád asztala, de viszont te, az asztalnál ülő cserkészfű ugyanaz vagy, mint aki otthon voltál. Az igazi úr még az erdei tisztáson és egy csonka fatörzsön is olyan elegánsan eszik, mintha előkelő asztal vendége volna. Mert ő nem is tud másképen. És mert megbecsüli magát azzal, hogy úri módon étkezik.

Kétféleképen lehet elegánsan enni. Egyik módját minden illemszabály előírja: ez az úriasztalok étkezési etikette, amelynél a kés, kanál, villa, asztalkendő és mindennek megvan a szabálya. Ezt nem magyarázom; otthonról úgyis tudjátok; ha valahol hibát csinálnátok, a parancsnok úr úgyis figyelmeztetni fog rá. A másik mód, ahogyan a magyar paraszt ember eszik. Mert a magyar parasztban nagyon sok veleszületett, méltóság és finomság van. Figyeljétek meg, ha pl. körülülnek egy nagy tálat, a jobb kézben bicskával, a balkézben kenyérdarabbal esznek: hogy milyen elegánsan, szépen csinálják azt! Vagy figyeljétek meg, ha a magyar paraszt szalonnát eszik: ahogyan balkézben fogja a kenyeret, rajta a szalonnát s jobb kézben tartott bicskával kanyarít belőle, mennyi nemes egyszerűség van a mozdulatában! Próbáljátok utánózni: meglátjátok, nem is olyan egyszerű dolog!

A magyar cserkészfű akár az úri etiket, akár a paraszt-ember illendősége szerint, egyformán tud ízlésesen és szépen enni. Ő csak egyet nem tud: nevetlen gyerekek módjára ízléstelenül viselkedni az asztalnál.

Az étkezés eleganciájára nagyon vigyázzatok! Sokszor jönnek előkelő látogatói, pártfogói a tábornak s bizony nem egyszer szegényt vallottunk már a fiúkkal ilyenkor! Arra vigyázz mindig, hogy ha nem tudod valami ételnél, hogy hogyan fogj hozzá, vagy ha bármilyen zavarban vagy az asztalnál, akkor csendes észrevétlen várj addig, míg meglátod, hogy a többiek vagy pl. a parancsnok úr

hogyan csinálja; s akkor utánózd őt. Addig vagy vizet tölts, vagy beszélj a szomszédoddal. Fontos, hogy ne vegyék észre zavarodat.

A cserkészkonyha nem modern higiéniával felszerelt remekbe készült főzőhelyiség. Bizony megeshetik, hogy baj van az étellel: kis bogár esik bele, vagy elrontja a szakács vagy kozmás lesz stb. A cserkészet őskorában sokat tréfálkoztunk a kozma fölött, ma már szégyeljük, ha valaki tréfát csinál belőle. Akármilyen baj van, a gentleman szabálya egy: úgy tégy, mintha nem vennéd észre s vigyázz, hogy ne te légy az oka, ha a másik észre veszi. Ez vonatkozik arra is, ha a társad ügyetlenséget csinál: kidönt valamit, stb. Műveletlen, durva lelkű fiúk táborában ilyenkor nagy röhej van és piszkálódás és napokig egy-egy ilyen ügyetlenségből él a tábor viccmestere. Ahol gentlemanek, igazi magyar cserkészek ülnek,

A segédtszti tábor készülődése Jamboreere.

ott ilyenkor megy tovább a beszélgetés, mintha senki sem vette volna észre a cserkésztestvér ügyetlenségét, sőt mindegyik azon iparkodik, hogy tussolja azt. Olcsó és ízléstelen siker: egy-egy ilyen ügyetlenség nyomán nevetetni a társaságot.

Angol úr evett jőnevű magyar család asztalánál. Egy tálért nyúlva, kezével véletlenül feldöntötte a borospoharát. Az angol parodont mondott s nyugodtan evett tovább. A félművelt háziúr ellenben néhány viccet rögtön elsütött ezzel kapcsolatban s végül, látva, hogy az angol nem nevet és nincs is zavarban, megkérdezte: „Önknél így fel-

szokták lökdösní a borospoharakat?” Az angol igen nyugodtan felelte: „Előfordul, de mi nem beszélünk róla.” A háziúr megérezte a gentleman fölényét az alpári viccelődő fölött s igen elhallgatott. Ebéd után pedig vett egy illemszabályt.

A magyar cserkészfűknak belső érzés és ízlés diktálja az asztali illem szabályait. Soha parancsnok úr ne szegyenkezzék miattad.

A tábor tónusa, beszédmodora, tréfák színvonala gentleman mutasson. Ahol a táborhoz közeledő már messziről hallja, amint „marha” és egyéb természetrajzi nevekkel díszítik egymást a cserkészfűk, vagy durva tréfát, pláne piszkos szellemességet hall, abban a táborban nem urak, hanem nagyon durva és ízléstelen kölykök élnek. Az egymással való beszélgetésben kétféle hang lehetséges: vagy úgy beszél a többi cserkészpajtással, mint otthon a testvéreiddel, olyan szeretettel, melegen, kedvesen; vagy úgy, mint ahogyan beszélne egy idegen fiúval, aki csak most mutatkozott be neked: olyan udvariasan.

Tréfák, mókák, a magyar gentlemanek táborában csak válogatott, igazán szívből jövő cserkésztréfák lehetnek. Nem viccelhettek egymás rovására és nem nevetettek úgy, hogy valakinek ez a nevetés fájjon. Nem hozhattok utcai, durva tréfákat, sem derékon aluli komizságokat; kétértelmű beszédnek helye nincs a cserkészliliom táborában.

„A száj a szív bőségéről szól” mondja a biblia. A cserkészek beszéde igazi cserkészsívet mutasson és igazi úri gondolkodást.

A tábor jelszavai a gentleman-cserkész részére:

Munkában: vidám! szorgalmas!
 Játékban: előzékeny! jókedvű! testvéries! önzetlen!
 Testvéreivel szemben: figyelmes! önzetlen!
 Feljebbvalóival szemben: udvarias! bizalmas! engedelmes!

Sátorban: rendes! csendes!

Evésnél: tiszta! ízléses!

Mindig: úr, cserkészgentleman!

Ha vendégek jönnek a táborba, akár öreg urak, kis fiúk, cserkészpajtások, kis leányok, akárcik, akkor is csak egy a jelszó: mindig úrnak, gentlemannek lássanak!

Érdekes a táborlátogatók fogadása. Két szempont találkozik itt. Az egyik azt mondja, hogy a táborozó cserkészfiú a maga fiúéletét éli, azért jött táborba, hogy azt zavartalanul élje és nincs joga senki vendégnek, hogy a tábor életén miatta csak a legkisebb csorba is essék. Nem szabad miattuk a napirendnek megzavarodnia, nem szabad egy perc késésnek sem előállnia a munkában, ebédben, nem szabad, hogy egyetlen cserkész is kötelességét mulassza miattuk. Minden megy tovább a táborban s ha téged feltartana valamiben bárki látogató, akkor nagyon udvariasan, bocsánatot kérve ott hagyod és végzed előírt munkádat. Tehát a vendég téged semmiféle cserkészfeladat teljesítésében meg nem akadályozhat.

Másik szempont a magyar lovagiasság szempontja. Udvarias lenni azzal szemben is, aki rosszkor jön, aki tehernek jön s akit száz mértföldre kívánsz a tábortól.

Minden vendég addig a te gondod, amíg a napos tiszthez vagy a parancsnok úrhoz elvezetted, bemutatad; akkor tisztelegsz és visszamégy a munkádhoz. Bárki érkezik a táborba s megszólít, bemutatkozol s szíves udvariasággal beszélsz vele. Ne fogadjanak senkit cserkész-táborban únot, vagy mogorva arccal; ha valaki nem kívánatos vendég, vagy rossz időben jön, azt elintézni a parancsnok úr dolga. S a vendég, akit a parancsnok úr szívesen fogadott, nyugodtan járhat a mi táborunkban. Nem kell félnie attól, hogy nevetlen gyerekek a háta mögött megkritizálják, összesúgnak, nevetnek rajta, vagy hogy kamasz megjegyzések és tréfák bosszantják. Ne felejtse, hogy bárki jön a cserkész-táborba, az a magyar cserkésznek, a cserkészliliumnak a vendége. Még ha kidobják is, akkor is azzal a benyomással kell elmennie, hogy „engem ugyan kitessekeltetek, de a cserkészek azért igazán úri fiúk“.

Ha magad vagy vendége idegen cserkész-tábornak, ott is mindenben gentlemannek ismerjenek.

A gentleman-tábor szabálya, mint mindezekből látod, nem is szabályzat, hanem szellem: úri szelleme a magyar válogatott fiúknak. Úrnak lenni akkor is, ha nem látnak; úrnak lenni mindig és mindenütt; nem mások miatt, hanem önmagad miatt, belső lelki igényből s amiatt a tiszta cserkészlilium miatt, amelyet a szíved fölött viselsz.

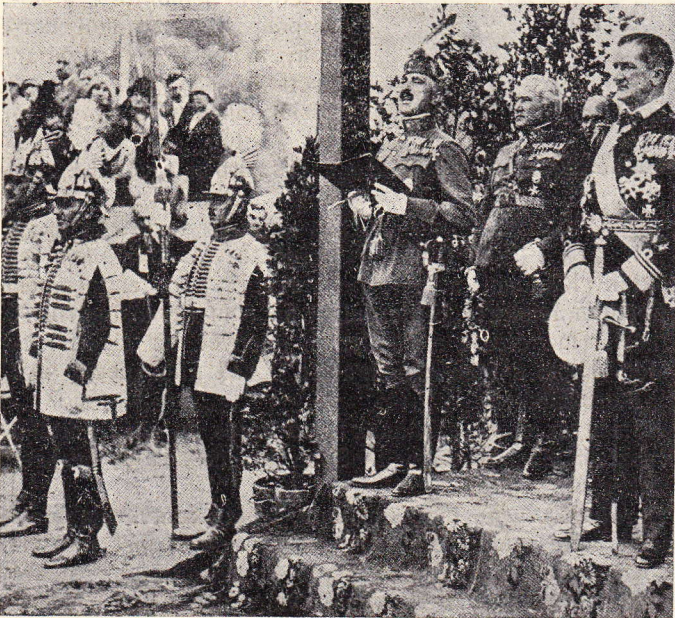
Nem nagy probléma. Csak igazán cserkészeknek kell lenned hozzá.

AZ UTOLSÓ VITÉZI AVATÁS.

Június 19-én utoljára avatott új vitézeket Horthy Miklós s ezzel 12 ezren felül emelkedett a vitézek száma. Mindig lélekemelő látványt nyújtott az avatás évről-évre ismétlődő ünnepe. Ósrégi magyar szokás a hadban, honvédelemben szerzett érdemek jutalmazása, az elismerés azért, hogy valaki a legdrágábbat, életét tudta önzetlenül felajánlani a hazáért. A mi őseink érezték, hogy az ilyen hősokeket meg kell becsülnünk. E megbecsülés külső jele az az ünnepélyes felejthetetlen szertartás is, amellyel vitézzé avatják az arra méltókat.

Különösen nevezetes és emlékezetes ez utolsó avatás nekünk, cserkészeknek azért is, mert ez alkalommal ütötte vitézzé a vitézek főkapitánya a magyar cserkészlet egyik büszkeségét és leglelkesebb, szívükhöz nőtt egyéniségét, *Faragó Ede* országos vezetőtisztet több derék cserkész-tisztársával együtt. Meleg szeretettel üdvözljük vitéz Faragó Edét, a béna karú, de egészlelkű vitézt a megérdemelt elismerés kapcsán s kívánunk a magyar hazának sok-sok hozzá hasonló magyarabb magyart.

Képünk az utolsó vitézi avatás eskütételének ünnepi pillanatát rögzíti meg.

A JAMBOREE-IRODA HÍREI.

Az angliai táborparancsnokság orvos-főnökségétől június 15-én a következő levél érkezett:

Néhány nappal ezelőtt meglátogattam az egészségügyi minisztériumot és érdeklődtem a Jamboree látogató fiúk egészségügyi védelmének kérdésében. Kifejtették, hogy ma már szó sincsen Angliában himlőjárványról, azonban itt-ott még vannak egyes izolált esetek, amilyenek mindig vannak. A világnak egyetlen országa sem teljesen mentes a betegségtől. A legutóbbi járvány, amely a Tuscania c. hajó utasai között támadt és rajtuk keresztül terjedt el, sem volt nagyon komoly, bár a sajtónak egy része nagy jelentőséget tulajdonított neki. Ma már teljesen megszűnt.

Ennekfolytán a Jamboree látogatását ebből a szempontból semmi néven nevezendő veszély már nem fenyegeti. A minisztérium egyúttal kifejezte az óhaját, hogy a Jamboree résztvevő összes fiúkat *oltás be mostan, kivéve azokat, akiket az utóbbi 7 (hét) éven belül oltottak*. Ez fokozni fogja azt a kívánatos elővigyázatosságot, amely okvetlen szükséges akkor, amikor a világ minden tájáról ilyen nagyszámú látogató érkezik egy helyre.

Kiváló tisztelettel

F. R. Lucas orvos.

ÚJ VETÉS A JÉGVERT SZÁNTÓK FELETT.

Mióta a cserkészliliomot hordom mellemen, sok érdekes harcserűt játszottam már végig; vettem részt olyanban, amely mezőn folyt le, játszottam olyat, mely erdőn, hegyen, vagy völgykatlanban ért véget, de olyan érdekes, különös és furcsa befejezésű harcjátékban még sohasem vettem részt, mint amelyikről épen most akarok nektek szólni. No, de térijünk csak a dolog rendjére.

Már vagy két órája kergettük folyton a rablókalózoknak bélyegzett Szarka-örsöt. Hatalmas nádaserdők között botor-

tunk vizes ruháinkat felöltve jobb hajlék után nézegetni. Felszaladtunk a parta s a nagy cuppogós sárban betértünk egy közeli tanyába.

Egyszerű, barátságos lakás lehetett talán ez a tanya más időben, de most olyan szomorú, olyan rideg volt, hogy a szívünk szinte belevásott. A sápadtarcú, tőpörödött asszony siránkozva jajveszékelt a sarokban, a férfi pedig csöndesen pipázva, merevült arccal bámult ki a tornácról a jégverte, letarolt búzaföldre, olyan nagy volt mindnyájunknak bújája, bánata, hogy szinte még arra sem gondoltunk, hogy egymásról kérdezősködjünk. Valami titkos véletlen összehozott itt bennünket ezen jégesős időben s talán soha többé ez életben nem látjuk egymást.

Az asszony egyre jajveszékelt: jaj Uramjézusisten, mi lesz mostmár mibőlölünk, elpusztult az egész vetés, jaj, odavan az egész gabona, jaj, hát micsinálunk?

A férfi nem szólt egy árva szót sem, csak fogta magát, levette a szegről subáját, botját, a subát felkapta s kifordult a tornác elébe. Már elállt a jég s félszegen, fázósan mi is utána somfordáltunk a ház urának.

Már jó utat tettünk meg s elértük a vetések legtarlottabb részét. Az asszony sírása még mindig lelkünkben zsongott s minden lehajlott búzakalászbán a megtestesült jajveszékeltést hallottuk.

A parasztember méltóságosan nyugodt arccal tekintett végig tönkrement vetésén. Nem látszott arcán a fájdalomnak, a kétségbeesésnek egy árva szemecskéje sem, hanem úgy állott földje közepén, mintha már előre tudta volna a jégverésnek bekövetkezését.

Nyugodt mozdulattal leemelte fejről báránybörkucsmáját s így szólt: Hatalmas vagy Uristen a kegyetlen pusztításban is!

Szóttan némaságban álltunk körülötte s figyeltük csodálatos bölcsességét. Lehajolt a földre s tenyerébe vett három jégáztatta, porhanyó rögöt.

Ez a föld a mi életünk minden boldogsága és minden keserősége. Barázdákba törtük nyugodt simaságát, hogy hajlongó kalászt adjon minékünk s jött egy jégverés és letarolta a mi növekvő vetésünk drága zsenegését. Most odavan az élet, odavan a reménység.

Héj, iffirak, sópánkodunk azonban nem szabad, mert a sópánkodás elveszi a munkálkodó erőt feszes izmainkból, nekünk pedig továbbra is élnünk kell a földön. Élnünk köll a családuknak, aki kenyeret kér apai minnenmagunktól.

Dacosan dolgozzunk. Valahogy majd megélünk a tarlás után megmaradt vetésből. Tavasz van még, hát újra szántsunk. Ha a szántás nem volna elég, lássunk a barmainknak.

A mesgyék tele voltak frissen gyűlt tócsákkal és sáros pocsolókkal. Elbúcsúztunk s ödelegve baktattunk végig a sáros úton. Majd felkapaszkodtunk a gátra s kerestük a fakép-nél hagyott csónakot. Bizsuék csurromvizes csapatja váratlanul meglepett bennünket s egymásután lekiáltott minket. Éreztük, hogy elvesztettük mindenképen a mai harcserűt napot. Mert amidőn a parasztnak minden vetése tönkrement, nekünk csak a trikónk lett vizes, meg a kedvünk szontyolódott el.

És éreztük, hogy itt minden egyes mozzanatnak fájdalmasan mélységet értelme van.

Téchy Olivér.

Szóttan némaságban álltunk körülötte.

Kénytelenek voltunk jobb hajlék után nézni.

kált a csónakunk s alig tudtunk egy-egy tisztességes lendületet adni minduntalan akadozó evezőinknek. Laci arcáról csurgott már a verejték s néha lankadt mozdulattal tette le a széles lapátokat. Sanyi folyton csapkodta a fölébünk hajladozó nádszárakat, amelyekről apró, viszketős bogarak hullottak nyakunkba. A csónak oldalának láthatatlan rése között lassan beszivárgott már a víz s ruháink, cipőink, amelyeket levette magunkról csónakunk orrába tettünk, telidesteli lettek sáros vízfoltokkal.

Abba a helyzetbe kerültünk, amelybe a kisgyermek kerül, midőn már únja a csipegetős játékot. Mikor elindultunk a csónakházból, szinte tajtékzott belőlünk a harcserűi hév s a cserkészszagjáték utáni lelkesülés. Az evezők csak úgy perogtek újjainkban, hogy mielőbb utolérhessük a félórás előnyt nyert gonosz kalózokat. Folyton róla beszélgettünk s annyira átélítettük helyzetünket, hogy valahányszor Bizsut, az örsvezetőnket megemlítettük, hozzátettük, hogy az „a gazember kalóz“, pedig egyébként nagyon szeretjük.

De most már valahogyan megváltozott a dolog; nagyon nagy melegünk lett, igen-igen kifáradtunk s mivel a kalózokat nem találtuk, valahogyan egészen elfelejtkeztünk arról, hogy harcserűt játszunk, hogy az lenne a kötelességünk, hogy őket kergessük.

Rekkenő hőség nyomakodott a tájra s az égen szürke felhők gombolyogtak össze. Éreztük, hogy irtózatosan rosszul sikerült a mai napunk s a harcserű nem ér egy fabatkát sem. Pokolba kívántuk a Bizsuék minden ügyeskedő furfangját, amelynek segítségével annyira elillantak előlünk, hogy még a füllük hegyét sem láthattuk.

Nagyon szomorúak voltunk s nem tudtunk egyáltalán a nyolcadik törvény álláspontjára helyezkedni. Kedvünket még jobban elvette a hirtelen megeredett jégesős. Először csak itt-ott hullott le egy-egy aprócska jégdarab, majd mind gyorsabban-gyorsabban estek körénk az öklömnyi jéggömbök. Mintha fönn a levegő titokzatos rétegében minden gonosz hatalom miellenünk fogott volna kezét, oly sűrű s oly hatalmas jégdarabok hullottak fejünkre. Nagy fáradsalmak között kieveztünk valahogyan a partra, s feltordítva csónakunkat megfűztük magunkat a szellős, jégverte vízparton.

A jégesős azonban nem akart szünni s mi kénytelenek vol-

A VÍZITÁBOR.

A vízitábor — épen úgy, mint a szárazföldi is — lehet állótábor is, meg mozgó is. Állótábor akkor, ha a pesti vízitepen, az esztergomi Csitri-szigeten, a Velencei-tó partján vagy más alkalmas helyen azért szállunk táborba, hogy főképpen a víziélettel foglalkozzunk, a rendes cserkészélet mellett úszni, evezni jól megtanuljunk, a vízből mentést, a vízből jeladást, a vízi térképolvást és javítást gyakoroljuk, a pákászpróbákra készülünk, az egyes sajkanevek sajtáságait tanulmányozzuk, vagy a víziélet egyes különleges kérdéseivel behatóbban foglalkozzunk. Szóval a vízitábor csak abban különbözik a szárazföldi állótábortól, hogy itt a víz lényegesen nagyobb szerepet játszik, aki tehát állatok életének tanulmányozásánál tart, a vizeket veszi elő, aki akadályversenyt rendez, ehhez a vizet használja ki, a néprajzból a halászok és molnárok életét, nyelvét, szokásait, munkáját választja ki, a műszaki munkák közül az árvízveszedelem, vízművek, hidak építését, siklócsónakok, vízirepülőgépeket vonja elsősorban érdeklődése körébe, szóval cserkészfeladatainál különös előszeretettel használja fel mindazt, ami vízzel függ össze. A vízcserkész érdekes, de nehéz szórakozásai: a vadászat fényképezőgéppel vízivadra, vízitérképek javítása, vízikalauz szerkesztése, a partok mentén való földrajzi, természetrajzi kutatás stb.

A vízitábor a szárazföldinél nehezebb, több tudást, ügyességet, szellemi és testi fáradtságot igényel és épen ezért, inkább csak nagyobb, erősebb, *fegyelmezettebb és tapasztaltabb cserkészeknek való.*

A vízi álló táboroknál nem fontos, hogy a vízijárművekkel rövid időn belül, hosszú utakat lehessen megtenni, hanem inkább csak az, hogy a járművek biztonságos és tartósak legyenek, hogy azokból fürdeni, azokkal játszani lehessen.

Ezért leggyakoribb sajkájuk a közösleges ladik, amelyen a molnárok és halászok is használnak. Ebben legjobban lehet a kormányzást és csáklázást is tanulni. Az őrsi csónak gyorsabb ennél, de sokkalta kényesebb. Vékony palánkjai hamar betörnek, a lakkozás, vagy festék lekopása esetében rothadnak, ütődés, kíméletlen kezelés esetén szétmállanak. Ha azonban a csapat a kezelését és kímélését már előzetesen jól gyakorolta, akkor szintén nagyon jól megfelelnek a célnak.

A vízi mozgó tábor egyesíti magában a vízitábor és a mozgó-tábor nehézségeit és előnyeit.

Először a víziközlekedés nagy országutain: a Dunán és a Tiszán kell megtennünk rövidebb-hosszabb utakat, mielőtt az elhanyagoltabb, vadabb víziutakra merészkednénk. Az ilyen víziországoton való levezésnél u. i. még nagyobb csoportok is minden untalan találnak (csónakházakat, kikötőket, hajóállomásokat és még) olyan támaszpontokat, pl. ahol tanácsért, segítségért betérhetnek, ahol rossz időben fedél alá kerülhetnek s találhatnak aránylag csöndes táborhelyeket, bővizű forrásokat, történelmi és építészeti nevezetességeket, természeti szépségeket, anélkül, hogy az országutak porát, a városok füstjét, a városok lármáját kellene elszenvedniük érte.

Hanem azért néhány ilyen út után mégis csak érdekesebb, nehezebb, szebb a kisebbforgalmú víziutakon, legfeljebb egy-két órnyi létszámban való mozgás. Az új veszélyek és akadályok: lelógó kompkötelek, sziklazátónyok, hídroncok, vízerőművek, gátak és sarkantyúk, a hideg szél és eső, a meleg nap ereje elől való nehezebb szabadulás stb. új feladatok elé állítják a csapatot; viszont rendszerint olyan nép közé, olyan vidékre juttatják, amelyek a turisták és cserkészek rendes vándorlásainak irányától távolosnak, ahol tehát mindenféle megfigyelésnek, monda, népdal és viseletgyűjtésnek, szokások, kifejezőmódok és felfogások tanulmányozásának sokkal tágabb és hálásabb tere nyílik.

Az ilyen vízi mozgó-tábor a fokozott nehézségek miatt, már inkább csak öregcserkészeknek való (de ezeknek aztán annál megfelelőbb). S minthogy a cél és a terület más, az eszközei is mások. Itt a ladik inkább csak a Tiszán, vagy a hosszabb dunai levezéseknél jó. Már különben a nagyobb folyókon az *őrsi csónak*, a kisebbeken pedig az *összerakható hátsákkajak* lesz a legalkalmasabb. A Balatonon az öblösebb és magasabb oldalú fékes (uszonyos) kis vitorlás, a Velencei és a Fertő tavon kajak mellett a csáklázás ladik a legjobb. (Folyó-

vizen való levezéssel aránylag sok kilométert lehet összeszedni.)

De felfelé való evezés közben jobban megismerjük a vidéket és népét, többet tanulunk és erélyesebb, több testmozgást is végzünk. Aki csak lassú vagy épen állóvízben járt, az a folyó sodrával nehezebben barátkozik meg, könnyebben kerül hajó, malom alá, gát fölé, zátonyra vagy más veszélyes helyre, míg a folyóvízen járókat a nagyobb állóvizek, hirtelen támadó magasabb hullámok erősebb szele hozhatja kényesebb helyzetbe. Ézért célszerű mindenféle vizet jó és rossz időben először helyi tapasztalatokkal is bíró régi, vízcserkészek társaságában kitanulmányozni és csak azután vállalkozni önállóbb utakra. Gondoljuk meg, hogy a Tisza folyása átlag 2 km óránként, a Dunáé kétszer annyi Budapestnél, sőt ha nagyon megvan áradva, helyenként 5–6 km is. De mi mindez a linzi Duna 14 km-ével szemben? Az ilyen gyors sodrú víz köves partja mellett a kikötés a csónakok és lapátok épségére egészen más veszélyeket rejteget.

Éjtelre a sajkát mindig ajánlatos a szárazra kitenni, számolva azzal, hogy váratlan áradás, vagy hullámverés se tessenen kárt bennük.

A mai kor a szerencse-vadászok, a versenycsillagok és üzletemberek kora. Így a mozgó-táboroknál is fennforog a veszély, hogy ahelyett, hogy az utat csak eszköznek tekintse a cserkészcélok szolgálatában, a kor ideges, izgatott hangulatának hatása alatt az útiterv felületlen ledolgozásává válik. Ha valamelyik őrs egyszer Győrből egy nap alatt jön le (160 km) vagy Sión felé 74 km tesz meg — az még nem baj ugyan, de ha egész útját ilyen törekvések fogják irányítani, akkor abban egészen elvész a cserkészgondolat. Ha nem ütünk naponként tábor, nem főzünk magunk, nem tartunk össze, akkor vállalkozásunk lehet azért még tanulmányi út, turistikirándulás, kiadós testmozgás, de nem lesz cserkészmunka. Mert ahhoz, hogy jó munka legyen, nemcsak testi erőfeszítés kell, hanem szellemi megemésztése is a látottaknak, táborúzi megbeszélése a tapasztalatoknak és állandó lelki tökéletesedés, nevelődés is.

Ez pedig megkívánja, hogy mindennap megfelelő időt szánjunk csöndes önmagunkba szállásnak, a minden idegen behatástól mentes cserkészmegbeszéléseknek is.

Viszont, ha felfelé uszályokkal húzatjuk sajkánkat, lefelé pedig csak ereszkedünk, akkor meg a testi tökéletesedés hiányzik, ami pedig — különösen öregcserkészeknél — szintén hozzátartozik a cserkészmunkához, a test és akarat erőveléséhez. Ha nagy teljesítményeket nem erőltetünk is: iparkodnunk kell jól és szépen, szabatosan evezni, magunkat testileg is kiművelni, edződni és lehetőleg elérni azt, hogy nálunk csakugyan ép testben lakozik az ép lélek.

A vízi életről könyvet írt Zsembery Gyula „Evezés” címén, azonkívül „Fertő—Balatoni utam” és „1000 km a hazai vizeken” című útleírásaiban is sok hasznos tudnivaló van. A cserkészirodalomban a „Vezetők Könyve” és a Vezetők Lapja”-nak számos cikke foglalkozik a kérdéssel. „A Magyar Cserkész” kiadványai közül nélkülözhetetlen a „Vízicserkész” s ajánlatos azonkívül még a „Magyar Cserkész” következő cikkeit is átfutni.

1923 okt. 1. szám 2000 km hajón, vasúton, autón, csónakon és gyalog. — 1925 dec 15. A kajak méretei. — 1926 nov. 15. Külföldi vízcserkész-tábor; okt. 15. A hátsákkajak; dec. 15. Tervek vízcserkészek részére. — 1927 apr. 1. Társasjáték a vízben; máj. 15. A vízi tisztítábor; nov. 1. A dániai vízjamboree tanulságai; nov. 15. Kanuverseny Dániában. — 1928 márc 15. Tihany; apr. 1. A tihanyi tábor részletei; máj. 1. A vízitelep; jún. 1. A vízitelep; júl. 1. Expedíciók eredményei; júl. 15. Cserkészcsónak-típus; A Balaton és vidéke; A vízitelepről — és más cikke; aug. 15. A tihanyi vízitábor és a vízitérképek javítása.

A pákász különpróbák szabályzata a Vezetők Lapja II. év folyamának 4. számában 1925 április 1-én jelent meg.

ANGOL ISMÉTLÉS A JAMBOREE-ISTÁK SZÁMÁRA.

Fischer Sándor öregcserkész, tanár úr szíves volt elvállalni, hogy a jamboree-csapat Budapesten tartózkodó tagjai számára július havában a legszükségesebb angol tudnivalók elsajátítására ismétlő órákat tart a Cserkészházban. Időpont: hétfőn 6–7 óráig, szerdán 7–8 óráig, pénteken 6–7 óráig. Az első óra július 3-án, szerdán este 7–8-ig lesz.

TRIVAUX.

Régen voltam cserkészdíszben. Ha meggondolom, utóljára talán azon az őszi vasárnapon, amikor Londonból kirándultam a Gilwell-parkba körülnézni. Az ingem egy kicsit kifakult a francia mosodában, kalapom nincs — elég hosszú a hajam —, hónom alá göngyölök egy pokrócot, válatkönyv, miegymás kis helyen elfér, aztán elindulok. Igaz! még nem is mondtam hova megyek. Meghívtak. André Bertrand a Francia KIE cserkészek Szajna kerületi főnöke hívott meg, a KIE cserkészek XVIII. évenkénti ünnepségére.

Ahogy elhagyom a párizsi földalattit, a Vincenui villamoson már cserkésztársaságban utazom. Franciák, angolok, örmények egy cél felé tartunk.

Megerkezünk. Az olimpiai stadion szomszédságában már csendes készülődés folyik egy nagy réten. Üdvözlöm Bertrand főnököt, aztán elindulok „cserkészni“. Nem kell messzi menni. A párizsi örmény cserkészek egy csapata éppen most építi táborát. Rajzolókat, fekete hajú, keleti típusok. Aztán mások is papírra kerülnek. Persze mindenki szívesen modelleszkedik. — De ki lehet ez a rajzoló? — A franciát angolosan törli, szőke hajával oroszok is elmeget — megkérdezznek. Nem árulom el magam. S egy földrajzi kérdegetős játék kezdődik. Istenem, de kicsik vagyunk. Nem tudnak megtalálni. Annyiszor ismétlődött meg ez a kérdés-feleletés, mire is csak én mondtam meg a megoldást. „Hongrie!“ „Magyarország!“ Ah, igen, igen! — De az ő arcukról látom, mennyire fogalmuk sincs rólunk. Jól esett a kivétel persze. Ez is, az is emlékszik még Nádos Lacira, aki úgy látszik hosszabb ideig volt közöttük.

A büfé körül élénk a forgalom. A fiúk többsége itt veszi vacsoráját. Igen praktikus papíredényekbe mérik ki a lencsefőzelék-salátát s a többi hideg ételt, ami pár frankért egész otthonias menüt ad.

Közben észrevétlenül az egész téren körös-körül felépültek a kerület, világítják szerint felosztott secteur-jeinek a táborai. Leszünk vagy 3000-en. Eszrevétlenül mondom, mert nincs harsány trombitaszó (micsoda éden!), pattogó cserkésznóta, a csapatok úgy szállingóznak be csendben, megpakkoltan. (Nem láttam szerkocsit.) Harsány vezényszó sincs. Peszes jelentés-tétel sincs. „Mon chef“ — Főnököm — mondja valaki az újonnan érkeztek közül —, itt vagyunk s átnyújtja egy cédulán az adatokat, amit az írógépés kisasszony (persze az is cserkész, farkaskölyökvezető) nyomban odagépél a többi alá a listába. Bekapcsolják a telefont a központba, átveszik a nyomtatott programot, nincs sok adminisztráció.

Kigyúlnak a secteur-ök tábortüzei. Az egyikhez én is odamegyek s két jó magyar nótával szolgálók a közösségnek. Persze nem értik. Még nem tartanak a saját történelmi és népi dalajk ápolásánál sem, hogy értenék hát meg a hasonló idegent. Átírt és nemzetközi cserkészdalok otthonosak. Abból sincs sok a programon, tábortüzi tréfák dominálnak. Ugyanez nagyban a közös táborüz, ahova lampionokkal vonulnak fel a secteur-ök. A „Kili, Kili.“-re pompás indián kosztümökben járja egy órs a táncot. Majd gladiátorok küzdenek, majd törvényszéki tárgyalás folyik — végén még fel is akasztottak úgy látszatra két „gonosztevőt“. Magnézium fény, az akasztófat felímezték.

Bertrand főnök szavai zárják be a táborüzet — körös-körül színes magnézium-fáklák gyulnak ki, — míg a nagykorú cserkészmogalomról, a jamboreeről beszél. Aztán meghajtjuk fejünket, most már Istenhez szállunk s az imádságba beleszövődik a tizenkét (nem sajtóhiba) cserkésztörvény.

Este van, késő van, már csak a tiszték tárgyalnak a központi sátor előtt.

Még tejfehér ködfelhők ólálkodnak a réten a sátrak közt, mikor egy petárda dörrenés ébresztőt jelez. Minden megy szép cserkészmódra. A zászlófelvonás nem katonás ceremónia. Egy petárda figyelmeztetés után a főnök kis kurtjának szá-

vára minden cserkész, ahol éppen van, megáll, arccal a főárbóc felé s kinyújtott karral tartja három újját a zászló felé. A francia trikolór társaságában ott vannak a többi nemzetiségi csapatok zászlói is. A párizsi angol, örmény, orosz, görög, lengyel csapatok is eljöttek a meghívásra. A magyar zászló nincs ott. *Párisban, sajnos, még nincs magyar cserkészcsoport.*

A két másik francia szövetség, a katolikus és a semleges is képviselteti magát egy-két csapattal.

A reggel eseménye a „manoeuvre“. Így nevezik a harcszerűt. A feltevése indiános, a lefolyása a szokásos kavargás, már amint az pár óras, nagy létszámú harcszerűnél cserkészszerűs ügylátszik erre-felé is. De azért jól mulattunk. Szeles sorokba összekapaszkodva, nótázva vonulunk vissza a táborba. Tábor-szemlék, tisztelgés. A secteurök vezetői az egyes táborokat, a nemzeti vezetőség a secteuröket vizitálja.

A mise már megvolt, most egy protestáns istentiszteletre gyűlnek össze a csapatok. Utána a különböző cserkészszerű-

nyek töltik ki a délelőttöt. Nagy a változatosság bennük (XIV „épreuve“) s csak örsönkint lehet indulni. Közben már a látogatók is gyűlnek s folynak a délutáni bemutatók előkészületei. Itt-ott fekete mázolt, félmeztelen alakok tűnnek elő (a viselet különben *szigorúan* cserkészuha), mert hát nagy dolog van itt készülődésben. Talán látta néhányatok azt a filmet, amiben a francia Citroen autógyár beszámolt afrikai expedíciójáról. Nos, hát a fiúk ezt akarták „lejátítani“, meg-elevenítvén a közönség előtt az út egyes állomásainak epizódjait.

Erre a délutáni eseményre már a farkaskölykök is felvonulnak leányfőnökeik vezetése alatt, akik reggel óta egy szomszédos tisztáson a saját trivauxjukat tartották, a közönség pedig hosszú karéjban üli és állja a terepet, szemben a „bennszülöttek“ falvait jelentő kunyhókkal. Az expedíciót egy autentikus tank-autó (auto chenille) képviseli, egy azok közül, amelyek tényleg megtették ezt az utat. Lovas arabok száguldanak a terepen, míg az autó Algírban jár. Aztán a Szahara következik. Tuaregek mutatnak be párviadalt az expedíció tiszteletére. Nigeriában is alaposan megbámulják a csodaszekér tizenhat kerekét, varázslók táncolnak. Kongóban egy elefánt szelídítését, majd egy főnök temetését éljük át, a pygmék törpe képviselői (civilben farkaskölykök) igen aranyosak — akarom mondani

igen maszatosak. Madagaszkárban a malgachok harci tánca fejezi be a látványosságokat.

Jól mulattok a közönség, jól mulattak a szereplők (kb. nyolc csapatból teltek ki), de talán legjobban mulattott a tank-autó vezetője: M. Billy, aki mint főmechanikus tényleg végig csinálta az eredeti expedíciót.

Ezután a farkaskölykökre került a sor. Alig hangzott el a hangszóró figyelmeztetése, már kanyarog is a térre Kaa, az óriás kigyó. 3 cserkész tartja a fejmaszkot s utána az összekapaszzkodott öcsikék alkotják a testet. Ahogy letelepszik egy nagy gyűrűként, a Bandar Log majomsereg járja a táncát — vegyes kórus segít a nótájukhoz. Aztán a tabaquaik gyáva háda énekel és táncol hódolatot Shere Khannak, a dzsungel vérengző királyának. — Míg a majmok egész testüknön fekete és szákvászón trikók voltak, addig a sakálók éppen csak a fejükön viseltek igen ügyes maszkot. De itt jön Mowgli farkas anyjával, még a tigris is megfut tizez botja elől.

Egy nagy üvöltés — pár száz kis gyerektörkből — s a Dzsungel könyvének ez a színváltozata véget ér.

Abból a néhány cserkészprodukcióból, ami még következett, csak egyet hadd említsek. A jelenlevő kath. cserkészek „Roland“ csapata megcsinálta az Eiffel-torony kb. 12 méteres mását — cserkészbötkökből. Behozták, felállították, kivitték. Ehhez a pompás utászjeljesítményhez, amit kb. 200 botból napokig készítetttek, személyesen siettem gratulálni.

A csapatok — az angolokkal az élen — felvonulnak a KIE cserkészek vezetői előtt, tisztelgés, üdvözlőbeszéd. Majd el-

Egy francia cserkész.

húzódnak a terep végébe s adott jelre egy tömegben megindulnak a zászló felé. Kürtjel, lehalsznak. Kürtjel, felugranak s újongva kalaplengetve rohannak előre, hogy a zászló előtt megtorpanjanak.

Búcsúzóul a jelszavukat halljuk, „Légy résen“, már ahogy ők használják, a főnök elkiáltja magát „Toujours“ s a fiúk rádörgik a „prêt“-t.

Igy volt, így láttam én. Mindvégig jól éreztem magam barátságos körökben s ezért elhatároztam, hogy megírom Nektek tapasztalataimat. Ezután már nincs más hátra, minthogy magatok is megismerkedjtek

Kézügyességi verseny.

velük. Találkozni fogtok a Jamboreen.

Jó munkát!

Szeretettel üdvözlő:

Tóth Sanyi bátyátok.

Megjegyzés. a) Franciaországban 3 nagyvívű cserkészszövetség van, ezek hibeik számaránya szerinti sorrendben:

1. EH Scouts de France = Katholikus Szövetség.

2. Eclaireurs Unionist = az Union Chrétienne de Jeunes Gens (Keresztény Ifjúsági Egyesület = KIE) égisze alatt = Protestáns Szövetség.

3. Eclaireurs de France = Semleges Szövetség.

b) Trivaux = Kerületi Jamboree arról a telekről veszi a nevét, ahol az elsőket tartották.

Az alacsony-Tátra egyik festői szépségű völgyében táboroztunk. Ebéd utáni pihenőt élvezett a tábor. Az ebéd máskor is gyorsan szokott megenni, de akkor igazán futólépésben végeztünk vele. Még alig néhányan kapták meg az illatosan párolgó levesüket, mikor az ú. n. „Rohadt sarok“ felől menyenei diszlövés jelezte, hogy pár perc múlva ránk szakad az ég! A sikerült pörköltet már a sátrakból kifelé kandikálva fogyasztottuk el, miközben sátrink úgy harsogtak, mintha egy regiment csupa dobos gyakorlatozott volna a fejünk felett. Hullott a zápor, mintha dézsából öntögettek volna. Már hozzászoktunk, kevés nap mult el nélküle, de néha háromszor is meglepett bennünket. Hanem aztán tíz perc múlva mosolyogni kezdett az ég!

Az utolsó felhő-foszlányocská, mint valami tündér-fátyol, most libbent át a sziklahegy tetején. A tábor fölött a hegyoldalban, puha, bársonyos, még harmatos moha-szőnyegen hatalmas pokróc volt kiterítve. Rajta hárman küzdöttünk az ébrenléttel, mert a jótékony álmom sehogy akart megjelenni ama jól ismert pillangó képében. S ha néhány megbolondult szunyog-fióka nem vállalta volna is akkora szemtelenséggel az ébresztő gyűlöletes szerepét, elaludni akkor sem sikerült volna! Ki tudná akkor behúyni a szemét, mikor tündéralomba való kép ragyog előtte?

A keskeny völgy szoros, mielőtt beleszaladt volna egy nagyobbba, épen akkora fészekké tágult, hogy körül tudjon ölelni egy cserkész-tábor. A kis fészek eleven-zöld szőnyeggel volt bélelve s most minden fűszálon, a meredek hegyoldalak fenyőinek minden tűhegyén egy-egy gyémánt gömböcske csillogott. Minden gömböcskében ott ficáinkott egy gondolatnyi eleven napsugár, incselkedtek az öreg nappal, hogy sikerült megszökniük tőle s belebújni azokba a hűsítő gyöngyszemekbe! Olyan csend volt, mintha egyetlen krisztállya meredt volna a természet. Talán még az apró bogárkák is szájtátva csodálkoztak, hogy hová lett az előbbi zivatar? — De valami különös mozgás mégis megkapta a szemet! A gyémántos mezőn nyolc sátor fehérlett s mindegyikből ezüstfényű felhő kúszott az ég felé: a nap kezdte visszaszívni a könnyelműen szétszórt frissítőt! Mintha minden sátorból illatos tömjén-füsttel hódoltak volna e töméntelen szépség Teremtőjének!

Mi hárman ott a pokrócon szinte kótyagosak voltunk a gyönyörűségtől. Sanyi feködt mellettem s olyan áhitattal bámulta a sátrak fölül emelkedő arany-liliomot, hogy az arcán dolgozó szunyogot is csak akkor csapta agyon, mikor már majdnem a nyakán jött ki jól működő szuronya! Egyszerre megtörött a némaság!

— Csak azt nem értem, minek az ilyen táborban éjjeli őrőség!

Ezt a meglepő kérdést Dulló szalasztotta ki fogai közül, aki hír szerint azért kapta ezt a szép nevet, mert minden elébe tornyosuló akadályt tekintélyes tehetetlenségi nyomatékkal igyekezett legázolni. Ez a szokatlan következtetés a

természet szépségéből nála csakugyan olyasfélét jelentett, hogy nagyon meg van hatva!

— Azt mondják a tótok, erre felé medvék is szoktak portyázni. Mit szólnál hozzá, ha egy szép őrőség-mentes éjszakán barátságos medve-cirógatásra ébrednél?

— Az csak mese — jelentette ki Dulló önrzeteresen, miközben hirtelen akkorát csapot gömbölyű lábszárára, mintha legalábbis két medvét akarna megnyomorítani egy szuszra. Egyelőre persze csak szunyogot fogott! Hanem az őrőség becsületét nem engedhettük! Összekacsintottunk Sanyival, mire ő azonnal rá is kontrázott:

— A mesében néha sok igazság akad! Én inkább azt gondolom, ilyen barátságos cirógatás még némely őrőség mellett is megeshetik velünk!

A célzás tálalt. Dulló szeme sötéten villant és szokatlan gyorsasággal kész volt a válaszal:

— Például ha én vagyok őrősegen, mi? Ne félj, alhatsz nyugodtan, olyan medve még nem született erre a sziklás világra, amelyik az én őrősegem alatt bejöjjön a táborba, még ha medve-tudományán kívül őt viharedzett őrősevezető ravaszsága szorult is belé!

Nagyobb hitelesség kedvéért néhány kifejező heveny-rándítást is végzett karjaival, mintha máris birokra akarna kelni egy kétmázsás grizlivel. Bennünket azonban ez nem hatott meg! Most már csak ki kellett ugratni a nyulat a bokorból. Csendesesen átvettem a vezényszót:

— Tegyük fel, Dulló, hogy az öt őrősevezető agyafurtságával felszerelt mackó helyett két közönséges atyafi próbálná meg, hogy betolakodják a táborba. Biztos vagy benne, hogy felülnéd őket?

Erre már gyanut fogott az öreg! Az izletes kacagás épen ki akart bngyborékolni belőle, mikor hirtelen keresztiül látott alattomos tervünkön! Felágaskodott benne a segédőrősevezető büszkeség, a megrekedt mosolyból fürkésző tekintet-fürő lett s míg szemében a huncut lángocskák rezegtek, minden szótagot hangsúlyozva vágta ki:

— Vál-la-lom!

Három nap múlva kitűnő alkalom kínálkozott. Kedves tábori vendéget kísértünk ki este a 9 órai gyorsvonathoz. Sanyit választottam ki kísérő pajtásnak s Dulló még nem is sejtette, hogy 10—12-ig ő lesz őrősegen!

A sokszemű vonat füttyölés nélkül tünt el vendégünkkel az illatos éjszakába! Előttünk egy óras út áll a táborig Gyönyörű tátrai esték, mikor lesz megint részünk bennetek! Hogy hogyan tudnak ott ragyogni a csillagok! Aztán a szakadatlanul sutogó fenyők lehelle! Szinte habzsoltuk a párás, üde levegőt! bizsergett bennünk az életkedv, mintha villanyoztak volna bennünket! Hol Sanyi, hol én ragadtuk meg egymást, hogy jó lesz fékezni, hiszen Dulló csak 10 órakor kerül őrősegre!

Félóra múlva árnyékok kerültek mellénk. A Bieló patak egy darabja, mint ezüst kígyó villant fel a zöldes-fekete mélységből. Elragadtatva üdvözöltük öreg pajtásunkat, a teljes kerekességében pompázó holdat.

A tábor közelében felkapaszkodtunk a hegyoldalba. A kapu felől úgys hiába kísérleteztünk volna. Nemsokára egyvonalba kerültünk a táborral s megkezdttük a leereszkedést. A fenyőgalyak közül tisztán láthatuk a magasból a ezüstös sátrakat és az őrtűz halvány füstoszlopát. Egyre óvatosabban közeledtünk, hanem komisz munka volt! Talán semmi a világon nem

tud olyan rettenetesen ropogni, mint a száraz fenyőág! Tíz órákor alig 10 méterre voltunk az erdő szélétől, — nyújtózkodott el három raj-sátor.

Különösek voltak a mi raj-sátraink! Kölcsonkért nehéz tűzoltóponyvák, melyek alá igazi ácsmesterséggel építettünk fenyőfákból házalakú, teljes vázat. Tetőgerendája 2½ m magas, 6—7 m hosszú. Kényelmesen éltünk bennük 14—16-an.

Megpihentünk. Meg kellett várnunk az őrsváltást. Látni nem láttunk semmit, de annál feszültebben hallgatóztunk. Az előttünk álló fenyők most már teljesen elzárták a kilátást. Pár perc múlva halk beszélgetés ütötte meg fülünket.

- Készen vagytok már?
- Csuri alig tudta magát kiánsni a pokrócaiból!
- Ej, de szép világos van!
- Te, Sanyiek még mindig nincsenek itthon!
- Vagy úgy? ... Akkor nem is jönnek rendes úton!

Még néhány szó után megint elcsendesült minden — Tehát Dulló vár bennünket! ... Így már kissé körülményesebb lesz, de nem baj! Tervünk készen volt, de azért Sanyinak még egyszer fülébe súgtam:

— A középső rajsátoron keresztül! — azzal neki indultunk az utolsó 10 méternek.

De kicsoda menet volt az! Még ma is rezegnek tőle az inaim, ha jobban rá gondolok! Minden lépésnél fészket kellett egyengetni lábunknak, mialatt csak a másikon álltunk s a legparányibb zizezésre percekre megmerevedtünk! Boldog pillanatok voltak, mikor egyensúlyba jutva határozott lélegzetet mertünk venni! Jó vastag negyedóra alatt legyűrűnk valami hét métert. Már csak néhány fa volt a védelmezőnk, mikor Sanyi lába alatt elpattant egy vékony galy! ... Végig futott rajtam a hideg, önkéntelenül is hátrafordítottam fejemet s talán ki is csúszott volna számon a lesújtó ítélet: Sanyi! Te zöldfüllű! ... hanem ekkor az én lábam alatt is eldőrdült egy roppanás! Elállt a lélegzetünk! Iszonyú dermedtségben telt el néhány perc, majd egy erős villanylámpa fénycsóvája szaladgált el mellettünk a fák között —, de egyre távolabb! Aztán csak a hold világított megint. Meg se moccantunk! Éreztük, hogy ezt ki kell bójtölnünk... Végre megnéztem az órát. Háromnegyed tizenegy! Megdöbbsenem! ... Ha csak így haladunk, letelik Dulló őrsege s füstbe megy minden szép tervünk! Előre!

Ezután már négy-kézláb gyalogoltunk. Szerencsénkre az erdő széle felé már mohós, füves terep következett. Az utolsó fa mögött lehasaltunk. Csupa harmat volt minden! Csak most vettük észre, milyen hideg van! A tátrai éjszakák nyáron is sokszor megközelítik a fagypontot!

Tüzetes terepszemlét tartottunk.

Csuri vagy féltucat különböző köpönyeg-félébe burkolózva a kapufát támogatta s ájtatosan nézett farkasszemet a teliholddal. Dullót nem láttuk. Alkalmasint az őrtüzet kezelte s elfőtte előlünk a középső rajsátor, mely vagy két méterre sötétlett előttünk. A hold kitűnően működött! Amit megvilágított, mind kékes-fehér fényben fürdött, mellette üresen ásitó feketeségnek látszott az árnyék!

Hanem még előttünk meredezett a legfőbb kérdés! Az őrsegek szigorú kötelessége volt minden órában végig járni a sátrakat s betakarogni azokat az eszméletlen hontiakat, akikről a titokzatos álomharcok közben lecsúszkál a takaró. Vajjon innen, vagy túl vagyunk-e már ezen a szociális tevékenységen? De nem volt idő a filozofálásra!

Minden csúszó-mászó képességemet összeszedve besíklottam a középső rajsátor fekete árnyékába. Pár pillanat alatt kilötyögtettem a ponyva szélét rögzítő egyik cöveket s bekukucskáltam! A bejárat nyílásán át ömlött be az ezüst holdfény. Mögötte megpillantottam Dulló sötét árnyképeinek egy darabját, amint az őrtüz mellett állva erősen figyelte a sejtelmes hegyoldalt... A ponyva alatt óvatosan becsúsztam... De mi az?... Valami eldőlt s végig vágódott a jobboldali szalmazsák szuszogó tulajdonosán!

— Hökk-öu-uhrru-bu! ... hangzott a sötétben minden óvatosság nélkül... egy fordulat a tengely körül és... minden maradt a régiben! — Épen sikerült megállapítanom, hogy a barátságatlan szerszám egy botra akasztott, viharvert cserkészalap volt, mikor kívülről beszélgetés indult meg.

Csuri?

- Mi az?
- Be kell nézni a sátrakba!
- Jó, ... majd én addig vigyázok!
- De nyitva legyen szeméd-füled! Ha valamit észreveszel, füttyents! ... Nem lehetnek messze!

... Tyű, boldogtalan — gondoltam magamban — épen az a baj, hogy nagyon is közel vagyok! ... Most mi lesz?... Visszamásszam?... A résen keresztül láttam, hogy Dulló már meg is indult a baloldali sátor felé. Két perc múlva itt lesz! ... Hopp! Megvan! ... Az örök szalmazsákjai üresek...

De, óh irgalom Atyja ne hagyj el! ... A mentő ötlet még meg sem született egészen, mikor két bakancs ütközik belém hátulról! ... Persze! Sanyi követi nyomdokaimat... hátrafelé... s ezt most nekem kellene kormányoznom, hogy valakibe bele ne gázoljon! Idebenn vigyázzak én — gondolja —, neki elég a baja kifelé! Erélyesen megragadtam a rendületlenül törekvő lábszárakat s vissza-nyomorítottam a ponyva alatt. Még utána súgtam: Maradj az árokban! ... azzal elűntem Csuri szalmazsákján a gazdtalan pokrócok alatt. Épen idejében! Alig, hogy elrendezkedtem — csak a szemem látzott ki a takaró alól —, éles fénycsóvá kezdett végigszaladgálni sorban az alvókon! Kicsit kalimpált a szívem a cserkész-zubbony alatt, de hamarosan boldog mosolyra derültem a pokróc belsejében! ... Jól számítottam! ... Hogyan gondolhatta volna szegény Dulló, hogy pontosan a negyedik szalmazsáknak most üresnek kell lennie, hiszen a gazdája arra vigyáz, hogy senki be ne jöjjön a táborba! ... Még valamit igazított is a pokrócomon! A villanylámpa fénye a másik oldalra suhant, aztán újra sötét lett!

Hanem most aztán gyorsan! Dulló még a harmadik sátor közepén jótékonykodhatott, mikor Sanyi szívemre öleltem. A következő pillanatban, a mi titkos bejáratknál felszabadított cövek kirepült a ponyva alól, be a fenyők közé!

Nagyszerű volt! Biztos helyről élveztük a hatást! A buta cöveknek semmi érzéke sem volt az ájtatos csend iránt, kellő reccsenéssel talán épen oda pottyant, ahol nekünk nem régen a lélelkzetünk is elállt... Halk füttyentés... gyors lépések... izgatott, fojtott szavak:

- Hallottál valsmit?
- Ott valami mozgást!
- Hallgass csak!
- Semmi!
- Gyere a lámpáddal!

... Újra lépések, villanylámpák jól ismert parabolái szaladgáltak végig a sátor oldalán. Kitérő keresés a sátor mögött!

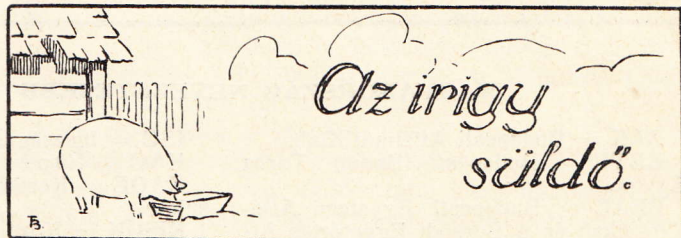
Ezalatt mi kényelmesen kísérteltünk a rendes nyíláson, letelepedtünk az őrtüz mellé s rádobtunk néhány száraz fenyőgályát. Barátságos lángokba szökött a ropogós tűz! Azután, mintha már régen beszélgetnénk, jól hallhatóan így szóltam:

- Csak azt nem értem, minek az ilyen táborban éjjeli őrse!
- Mintha fültövön csapták volna őket, úgy meredtek mind ketten a csodálatos látványra! Csuri volt az első:
- Oda nézz!

Dulló majdnem leült a meglepetéstől, aztán mindent kifejező hangon csak ennyit mondott:

- Mégis bejöttek a... medvék.

—R—

Hárman étkeztek egy hosszú fatáblából. Amikor a gazdasszony eléjük öntötte az ízletes ételt, amelyből savó, vagy galuskalé, vagy ízletes ételdarabok sohasem hiányoztak: gyorsan neki láttak a falatozáshoz. De egyikőjük: egy fehér-fekete-tarka süldő csakhamar otthagya a maga helyét s hol az egyiket, hol a másikat lökte oldalba. Nem hagyott nekik békét. Azok morogtak, nyögtek, mérgesen ütöttek oldalt ormányukkal, — de ettek tovább. A nyugtalan süldő mind abból akart enni, ami társainak a szája előtt volt. Azt gondolta odakerültek a legfinomabb falatok, folyton futott egyik helyről a másik helyre. Itt is harapott, ott is nyelt egyet, de sohasem lakott jól. Társai régen leheveredtek már s élvezték az ebéd utáni idő csendes nyugalomát, ő még mindig az udvaron futkosott, hogy valami kárplátsfélét szerezzen magának, mert éhen maradt.

Egy szó annyi, mint száz. Az irigy dísznó egy esztendő multával is olyan sovány maradt, mint a gereblye, a másik kettő pedig hasadt szét az egészségtől, erőtlől, boldogságtól és kövérségtől. Hja, az irigység nem igen hizlal. *Nikodemusz Károly.*

ALKONYAT A BALATONON.

Balaton mellett csendesen pihentem . . .
Futott a szél a nádasok fölött
S a nagy vizekkel zúgva küzködött . . .

A dombokon túl alkonyat közelgett . . .
Kergette egymást sok-sok játszi hab
S meg-megcsillant a fodrokon a nap.

A messzeségben álmódott a sok hegy
S öreg romok hallgattak szerteszét . . .
A nagy vizek suttoztak csak mesét.

Vizek meséjét hallgattam titokban . . .
— Nem sejtették a csacska, víg habok. —
A halk moraj álomba ringatott.

És álmództam régi szép mesékről:
Óriássá nőttek mind a vén romok . . .
Csobogtak csendben játékos habok.

Gyermekkorom sok édes álmodása,
Körülöszent, míg nőtt az alkonyat . . .
Távol halkan dübörgött egy vonat . . .

Leszállt az éj és messze tünt az álom.
Apró lámpák hunyorogtak szerteszét . . .
A víg habok csobogtak csak mesét . . .

A mély magányban álmodozva mentem . . .
Futott a szél a nádasok fölött
S a nagy vizekkel zúgva küzködött . . .
Balatonaliga, 1929.

Lévai Alajos.
205. Zrínyi cs. tiszt.

A NAPI JÓTETTRŐL.

Ha napi jótetre kerül a szó, akkor, aki elfeledkezett róla, azt szokta kifogásul felhozni, hogy nem tudott, mit csinálni, mert aznap nem találkozott a bizonyos vak emberrel, akit át kellett vezetni az útkeresztezésen.

A talán kissé renyhe fantázia felfrissítésére közlünk amerikai forrás után néhány jó példát:

Esőben magárahagyott lovat letakartam. Nyomorék kocsiját toltam. Beteg asszony helyett főztem. Nyomorék kutyának vizet adtam. Megjavítottam egy kis fiú játékszerét. Segítettem megkeresni egy kis fiúnak elveszett kutyáját. Az iskola udvarban szétválasztottam két verekedő fiút. Országútról eltakarítottam egy hegyes szöveget. Segítettem a szakácsnénak a csirkét megfogni. Rokkantnak segítettem felrakni a kocsiját. Kofának segítettem összeszedni a szétgurult gyümölcsöt. Kisgyermek lapdját lehoztam a fáról. Kis csibét mentettem meg egy macska elől. A szomszédunknak segédkeztem a kertben. Baromfikereskedésben vizet adtam a csirkéknek. Öreg asszony csomagját vittem. Leforrázott gyermeknek nyújtottam első segélyt. Öregasszonynak segítettem takarítani. Elesett lovat segítettem lábra keltetni. Nyomorék gyermek könyveit vittem.

Kis gyermeket kísértem át útkeresztezésen. Női kizitáskát találtam, a tulajdonosát kinyomoztam és elvittem a lakására. Üvegdarabokat és rozsdás szöveget takarítottam el. Beteg fiú helyett fát vágtam. Egy asszony lakásában tüzet oltottam. Elveszett gyermeket találtam és visszavittem az anyjához. Egy fiú rosszul lett, hazakísértem. Öregasszony kályháját kitisztítottam. Bekötöttem egy kutya törött lábát. Törött szárnyú madarat találtam és ápoltam. Elszabadult tehenet hazahajtottam. Drótkerítésbe akadt tehenet kiszabadítottam. Bementem a városba hirtelen megbetegedett asszony férjéért. Öregúr levelét postára vittem. Autósnak segítettem motordefektusnál. Rajzokat készítettem az árvák otthona számára. Éjjel felmász-
tam a fára egy elszabadult tyukért. Kutya lábából kihúztam a tüskét, sebét kezeltem. Drótszakadásról értesítettem a villanyműveket. A szomszéd kisbabáját dajkáltam. Megakadályoztam néhány fiút abban, hogy egy kutyát kövel dobáljanak. Rövidlátó embert lesegítettem a villamosról és az utcán átkísértem. Szegény családnak egy pár tűzifát ajándékoztam stb.

Ki tudna még egy pár érdekes hazai esetet felsorolni név megjelölése nélkül?

MAGYARORSZÁG NEVEZETESEBB SPOR TALAKULATAINAK RÖVIDÍTÉSE.

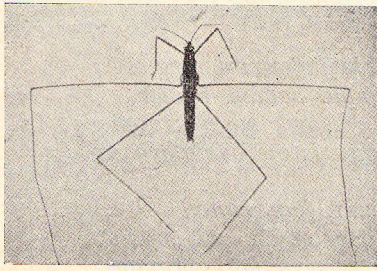
BAK = Budapesti Atlétikai Klub.
BBTE = Budapesti (Budai) Torna Egylet.
BEAC = Budapesti Egyetemi Atlétikai Club és a Borsodi Egyetértés Atlétikai Club.
BEE = „Budapest“ Evezős Egylet.
BESE = Budapesti Egyetemi Sport Egyesület.
BKE = Budapesti Korcsolyázó Egylet és a Budai Kerékpár Egylet.
BLASz = Budapesti Labdarúgók Alszövetsége.
BLKE = Budapesti Lawn-Tennis és Korcsolyázó Egylet.
BSC = Budai Sport Club.
BT = Magyar futballbírák Testülete.
BTC = Budapesti Torna Club.
BTE = Budapesti Turista Egylet és a Budai Testnevelő Egyesület.
BVC = Budapesti Vívó Club.
EKE = Edison Kerékpár Egylet.
FSC = Ferencvárosi Sport Club.
FTC = Ferencvárosi Torna Club.
FTK = Ferencvárosi Testgyakorlók Köre.
FSpSz = Főiskolai Sport Szövetség.
HVC = Hungária Vívó Club.
ILL = Ifjúsági Labdarúgók Ligája.

ISC = Igazságügyi Sport Club.
KAOE = Kispesti Atlétikai Club.
KAOE = Kereskedők Atlétikai Egyesülete.
KISOK = Középfokú Iskolák Sportszövetségének Országos Központja.
KMAC = Királyi Magyar Automobil Club.
KMYC = Királyi Magyar Yacht Club.
LASE = Ludovika Akadémia Sport Egyesülete.
LTK = Lipótvárosi Testgyakorlók Köre.
MAC = Magyar Atlétikai Club.
MAFC = Műegyetemi Atlétikai és Futball Club.
MASz. = Magyar Atlétikai Szövetség.
MBSz. = Magyar Birkózók Szövetsége.
MCSSz. = Magyar Cserkész Szövetség.
MEC = Műegyetemi Evezős Club.
MFSSz. = Magyar Főiskolai Sport Szövetség.
MKSz. = Magyar Kerékpáros Szövetség.
MLSz. = Magyar Labdarúgó Szövetség.
MOATSz. = Magyar Országos Asztali Tenisz Szövetség.
MOB = Magyar Olimpiai Bizottság.

MOCSz. = Magyar Országos Céllovó Szövetség.
MOTESz. = Magyarországi Testedző Egyletek Szövetsége.
MTK = Magyar Testgyakorlók Köre.
MUE = Magyar Uszó Egyesület.
MUSz. = Magyar Uszó Szövetség.
NSC = Nemzeti Sport Club.
NTE = Nemzeti Torna Egylet.
NVC = Nemzeti Vívó Club.
OTK = Óbudai Testedzők Köre.
RAC = Rendőrségi Atlétikai Club, Rákospalotai Atlétikai Club és Rákospalotai Atlétikai Club.
TFSC = Testnevelési Főiskolai Sport Club.
TSE = Törekvés Sport Egylet.
TSC = Terézvárosi Sport Club.
TTC = Terézvárosi Torna Club.
URAK = Ujpesti Rákospalotai Atlétikai Klub.
UTE = Ujpesti Torna Egylet.
VAC = Vívó és Atlétikai Club.
VKK = Vándorkedv Kerékpár Kör.
WVC = Wesselenyi Vívó Club.
„33“ FC = A „33“-asok Futball Clubja.
III. ker. TVE = Budapesti III. ker. Torna és Vívó Egylet.

A CSODÁLATOS POLOSKA-NÉPSÉG.

Ha poloskáról van szó, a nem-szakember természetesen elsősorban az ágyi poloskára gondol, erre a kellemetlen szagú, vérszomjas élősdire, amelytől oly nehéz megszabadulni. Másodszorban aztán eszébe jut a mezei poloska, amely nem bántja ugyan az embert, de gyakran élvezhetetlenné, sőt undorítóvá teszi bogyós gyümölcseinket. Laikus

Hosszúlábú japáni vízipoloska. (Kicsinyítve.)

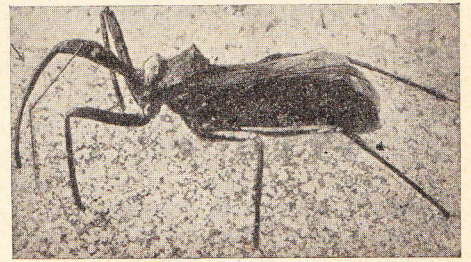
nem is sejtí, hogy a világon vagy negyvenezer féle legkülönbözőbb alakú és színű poloskafaj él.

Állattani szempontból a poloskák — a kabócákkal, növénytetvekkel s még néhány kisebb rovarcsoporttal együtt — a szipókás rovarok közé tartoznak. E nevüket rendkívül bonyolult csőrszerű szájszerveikbe rejtett szűrő- és szívó-készüléküknek köszönhetik. A szipóka maga csak külső hüvelye a négy hajszálfinom szűrő- és szívó-sertének. Egy-egy ilyen serte vékonyabb, mint a legfinomabb hajszál s még hozzá végig keresztül van fúrva! A legtökéletesebb emberi eszközökkel sem lehetne ilyen bámulatos szerkezetet előállítani. A két szélső serte igen hegyes, visszahajló horgocskával van ellátva, amelyek az állati vagy növényi szöveten sebet okoznak. A poloska ebbe a sebbe a két középső serte közül a felsőből nyálmirigyeinek váladékát fecskendezi, amely egyrészt izgatóan, másrészt oldóan hat a megsebzett szövet nedveire, amelyeket aztán a középső alsó serte segítségével felszí.

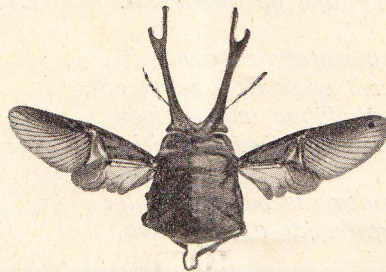
Ha a poloskák közt nincs is annyi „zenész“, mint a rokon kabócák soraiban, mégis találunk náluk is említésre méltó hangadó szerszámokat, különösen a vízi-poloskáknál. Ezek közül némelyek mellső lábaiknak a szipókával való egyenletes összedörzsölése által késköszörüléshez hasonló

hangot tudnak adni, sőt gyors, váltakozó dörzsöléssel határozott éneklő hangot is hallatnak.

A délsarki tengereken valóságos óriás-számba menő vízipoloskák is akadnak, sőt a mi dalmát-tengerpartjainkon is található egy 10 cm hosszú fajta, amely kiterjesztett szárnyakkal 18 cm széles

Új-guineai rablópoloska hatalmas szipókával. (1/2-szeres nagyítás.)

A Keletrafrikai Elapheozygum Goetzei himje özszarvszerű szárvaicskáival.

Délamerikai poloskafaj. Érdekesek tapogatói és erős, tüskés hátsó lábai. (Természetes nagyság.)

is megvan. Ezek veszedelmes ragadozók, megtámadják a halakat és a kétéltűeket, csipésükkel elkábítják őket s aztán kiszívják áldozatuk vérért. Ismert képviselőjük a kellemetlenül csipős természetű vízi-skorpió és a hanyattúszó-poloska, amely hanyatt feküdve, evezőként szereplő erős hátsó lábaival úszik a víz tetején. A vízipoloskák közt, főként tengerentúli országokban, sok csodálatosan hosszúlábú teremtményt is találhatunk.

A legtöbb poloska azonban a szárazon él. Ezek közé tartoznak a sokszor nagyon káros növény-szipolyozó mezei poloska-félék, amelyek sorába a trópusokon sok színpompás, feltűnő alakú lény is tartozik. Így az Elapheozygum-Goetzei, amelynek fején őzágancshoz hasonló képződményt láthatunk, — de csak a hímnél. Érdekes szárnyának erezése is.

Az emberen is gyakran érzékeny csipéseket okoznak a rablópoloskák. Ragadozó természetüknek megfelelően szipókájuk is különösen fejlett, amint azt a képünkön bemutatott újguineai fajtánál látni.

A nyári időszak, a táborok ideje különösen alkalmas arra, hogy a természet gazdagságát megismerjük. Aki kis dolgokban is meg akarja látni Isten nagyságát, ne mulassza el az alkalmat, amit a szabad természetben való figyelmes szemlélődés nyújt.

SAJKASZÁLLÍTÁSI KEDVEZMÉNY.

A Magyar Evezősszövetség és a Magyar Cserkészszövetség könnyű sajkáit (tehát kajak, kanu, verseny- és kirándulóhajó, őrsi csónak, kiránduló csónakokat igen — ellenben ladikot és motorost nem!) az Első Duna-Gőzhajózási Rt. személyhajóinak fedélzetén a következő feltételek mellett szállít:

1. Fel kell mutatni a szövetségi igazolványt (cserkészigazolványt), a csónakigazolványt és hivatkozni kell a III. 3072/6023 számú igazgatósági rendeletre.

2. Csak számozott és szabályszerűen bejelentett sajkák szállíthatók.

3. Jókor indulás előtt ott kell lennie a feladandó sajkának, mert azt a rendelkezésre álló helyhez képest veszik fel. E kérdésben a feladó állomás dönt. Bécs felett vasár- és ünnepnapokon, valamint az ezt megelőző napokon személyhajón sajká nem szállítható.

4. A be- és kirakást a feladó egyesületnek, csapatnak, cserkészeknek kell elvégezniök teljes felelősséggel, vagyis az esetleg okozott kárt meg kell téríteniök.

5. A szállítmányt kísérni kell, vagyis legalább egy cserkésznek vele kell utaznia, aki azt őrszi is, mert az útközben előforduló rongálásért, lopásért és más károkért a hatóság nem vállal felelősséget.

6. Fuvardíj Bécs és Mohács között az I. darab áruosztály súlyszerinti díjtétele (legalább 20 kgr-ot számítva), tehát pl. Budapestről Bécsbe 100 kgr-onként 6'80 osztrák silling. Bécs felett drágább, így pl. Bécsből Linzbe 100 kgr-onként 13'40, Passaubá 18 osztrák silling — mindezek felül a mellékletek és az esetleges vám.

REJTÉLYES ESET.

*Van egy cserkész, Balog Miska,
Tegnap még ez volt a neve!
Hanem már ma . . . ? Nem tudom én,
Hogy mi történt mára vele.*

*Külsőképen egészséges
És nagyjából olyanforma,
Mintha még a régi rendes
Pesti Balog Miska volna.*

*Hanem izé, hogy is mondjam . . .
Ottan, ahol az agy székel,
Egyik napról másik napra,
Több lett ottan egy kerékkel.*

*A hatása először is
Az az ötödik keréknek,
Hogy Mihály az orrahegyét
Felfelé szegzi az égnek.*

*A járása peckesedik,
Mintha tojások közt lépne,
Rettenően tekintélyes
Kifejezést ölt a képe.*

*S a beszédje! — Uram fia! —
Ne nevések el magukat!
Balog Misi tegnap óta
Nem beszél, csak inkább ugat.*

*Kurtán és kaffogva ejti
A derék magyar szavakat,
Ilyenképpen vakkantani
Hallottam én angolokat.*

*A bemutatkozásoknál
Nevét csak Bellog-nak ejti,
S általában anyanyelvét
Már egy kissé elfelejti.*

*Modora is megváltozott:
Dróton jár a keze lába,*

*Kimért, száraz, méltóságos.
Látszik: nagyon „ad magára“.*

*Pajtásai eltünődnek,
Hogy vajjon mi lette Miskát:
De ő büszke, zarkóztottan,
Őrzi egylőre titkát.*

*Annyit sejtet azért mégis,
Hogy nála valami készül,
Hogy Misinek nagy szerencse
Jut, vagy jutott osztályrészül.*

*Jószimatú fiúk, rajta!
Szaglásszon itt, aki „nózis“,
Állapítsa meg hát gyorsan,
Hogy mi itt a diagnózis.*

*Hadd lássuk, hogy melyik cserkész
Tudja újjából kirázni,
Hogy a Bolog Misi dolgát
Mivel lehet magyarázni. Mikroszkóp.*

JÓ TANÁCSOK A TÁBOROZÁSRA.

I. Szülők fogadása.

Ha a táborban ünnepélyt rendezünk, az lehetőleg vigmedélyű legyen. Ez a jó kedély nyilvánuljon meg már a vendégek fogadásánál is. Ha pl. a tábor második vasárnapján ünnepélyt rendezünk, amelyre nagyszámú cserkész-mama is eljön, akkor ne fogadjuk őket az állomáson hatalmas szónoki beszédekkel, elég öröm nekik az is, ha meglátják a barnára sült b. fiacskáikat. Ellenben rendkívül megkapóvá tehetjük ezt a fogadtatást egy kis romantikával. Mondok egy példát. A tavalyi nagytáborunkkal történt. Másodmagammal Győrre felutaztunk a csapatmama elé s így alkalmunk nyílt végig élvezni a fogadtatást.

Leszállunk az állomasnak csúfolt kis őrháznál, nem vár senki! A „csapatmama“ körül néz, nyel egy nagyot s azzal megindulunk a keskeny kis úton. Sehol egy fia cserkészt nem látni. Amint megyünk tovább, elérjük az erdő szélét, még egy-két bokor s előttünk áll a „csapat“. A tábor „tamburmajma“ „tuszt“ vezényel a „zenekarnak“, amely a következőkép néz ki: a fején virágos kalap, azután csokoládészinű testbőr, a nyakon cserkészyakkendő gubacszorítóval összefogva, azután úszónadrág s végül cipő. A felszerelés teljesen tábori: fedők, kürtök, szájhernonikák, stb. A „tamburmajom“ felszerelése hasonlóan festői. Szóval egy tuszt adtak le, azután a „Három bokor salátá“-t. Olyan hirtelen jött az egész s olyan komikus volt, hogy önkéntelenül elneveltük magunkat. A csapatmama arca is elmosolyodott. Na és mikor előmasírozott a tábor hat legkisebb cserkésze kis kosárral a kezükben, amelyből mezei virágokat szórtak a lábaink elé. Másik hat fiú felvirágozott botokkal állt elő és sorfalat álltak és hogy végén csattanjon az ostor, előmasírozott a magas par.-ság, élén a „csapatpapával“. A csapatmama nem tudja, hogy sirjon vagy nevéssen, hogy kit csokoljon meg előbb, a férjét vagy a virághintő kis cserkészeket. Egypár üdvözlő szó, a virághintők az élre mennek, utánuk a felvirágozott botosok s közöttük a táborpar.-ság a csapatmamával, kétoldalt és hátul a csapat. A táborba való bevonulás lelkes ovációval történik.

Ha nem tudjuk pontosan, hogy mikor érkeznek vendégeink (hiszen ez szinte lehetetlen), meg aztán mások is eljöhetnek a táborunkba. ezért igen szélszerű, ha az állomásra vagy valami feltűnő helyre (engedély) kiteszünk egy táblát: Pl. az „1001. sz. cs.-cs. tábora 25 perc a fehér jelzés mentén.“ Az úton pedig kövekre, fákra, stb. közönséges mésszel egy-egy vonást teszünk. Nem szükséges, hogy a jelzés sokáig épen maradjon, hisz úgy is csak pár hétről van szó. Mikor hazajövünk, mint a tábor többi nyomát — természetesen — ezt is eltüntetjük.

II. Tanácskozhely.

A táborban valahol a par.-noki sátor mögött, vagy más csendes helyen elkészítjük a tanácskozhelyet. A kijelölt terü-

letet bekerítjük s mindenkinek meghatározzuk a helyét (veze tőség). A táborpar.-nok a bejáratnál szemben, a parancsnok hely, tőle jobbra és balra a tisztek, raj- és őrsvezetők helyei Ezeket a helyeket pedig — ha van — kőből, vagy fából állítjuk össze s fűvel, szénával megpuhítjuk. Meg lehet azt is csinálni, hogy kinek-kinek a saját tábori neve kerüljön az ülő, helye fölé. (Pl. tábori nevek: a főnöké = Tábori erszéyes a zenekari vezetőé = Tamburmajom, Hosszú gém, stb.) Adhatunk ennek a tanácshelynek különböző neveket is, pl. Tanácsszikla, Pipatórium (csak itt szabad dohányozni, persze itt is csak az engedélyeseknek.) stb.

VADÁSZAT FÉNYKÉPEZŐGÉPPEL.

Házirozsdafarkú fiókái a fészükük alatt.

TÖRETLEN UTAKON

ELBESZÉLÉS: IRTA VELÖSY ELEK

A szállítmány¹ éppen csak, hogy befért egy kocsiba. De kész állapotban talán kettő is kevésnek bizonyult volna. Amit így megtakarítottunk fuvarban és vámban, bizony közel járt az ezer pengőhöz. Ilyenkor látszik, mit ér a világos fej, az értelmes, takarékos munka.

Pesten a vámigazgatóságnál kellett valamilyen hivatalos ügyet elintézní. Imrác vállalta a dolgot, mert volt egy ismerőse a dunaparti, komor vám-palotában. Legnagyobb bánatára azonban az illető hivatalosan távol volt és a fiú megállt a folyosók labirintusában, kissé gondolkodván, hogy marmost mitévő legyen. Legjobb lesz, ha lemegy a kapushoz és attól kér útbaigazítást.

De alighogy elindult, egy keresztfolyosónál beléütközött egy rohanó kis tömzsi ember.

— Parrrdon! hökkölt vissza az idegen.

— Bocsnát! — szolt Imrác is és megfogta a másikat, hogy el ne essék. De el is engedte menten, hiszen a „másik“ nem volt más, mint — Gyémánt Dávid a Kurucz Adolf norinbergi- és játékarugyár érdemes képviselője.

— Ó, alászolgája, van szerencsém, jónapot kívánni, mélyen tisztelt főrézsvényes úr, kremalássan! Hogy méltoztatik? Persze a kivitel, a kivitel... Éppen én is abban járok, Megengedi talán, hogy nagybecsű szolgálatára lehessenek? Mert tetszik tudni, a mi cégünk itt igen jól be van vezetve, kremalássan. És uraságod biztosan nem ismeri itt a járást...

— Ó, köszönöm, — szabadkozott Imrác, aki nagyon elcsodálkozott rajta, hogy Dávidka milyen hamar tud felejtteni és mennyire tisztában van a mi terveinkkel. — Köszönöm, de majd csak eligazodom valahogy...

A Gyémánt urat azonban nem lehetett egykönnyen lerázni. Addig beszélt és hadonászott és kremalásanozott, amíg csak Imrác fuvarlevél-másolata, feladóvevénye, miegymása a kezében nem volt. Akkor aztán diadalmas mosolyra huzta amúgyis széles száját és „barátját“ magával hurcolva, benyitott a 238-as ajtón. A szemfüles vasesztergályos mindenütt a nyomában volt, mert nem nagyon bízott a feltűnően nemeslelkű ellenfelében.

Pedig Dávidnak ezúttal igazán hasznát vette. Az ugyanis nem sokat törődve a sorbanállók dühös kifakadásával, sőt oldalbalökésével, előrefurakodott és rövid negyedórás mulva már jöttek is kifelé. A lépcsőházban gyorsan rendbehozta a különböző írásokat, összehajtotta és mély meghajlással átadta Imrácnak:

— Kedves főrézsvényes úr, nagy szerencsémnek tartom, hogy ezt a csekély szolgálatot megtehettem. Ugy-e önök is a 13-45-össel mennek. De úgy-e, III. osztályon? És úgy-e, „nemdohányzó“, kremalássan? ... Tehát viszontlátásra!

— Mondja csak, Gyémánt úr, honnan tudja maga olyan pontosan, hogy mi mikor, hova megyünk? Talán bizony gondolatolvasó?

— Nem, kremalássan! Tulajdonké-

pen ez egy diszkrét eset, de magának elmondom, de csakis magának. Tudja, kremalássan, igen jó viszonyban, baráti viszonyban vagyok egy igen befolyásos, okos úriemberrel, aki önöknél... hogy is?... na igen: cégvezető!

— Cégvezető, nálunk? Hát az ki lehet? Gyémánt úr, maga téved!

— Nem, kremalássan? Az az úr az, aki ott ül az irodában maguknál, ott épen az ablak alatt, az a szőke...

Imrác dühösen pattant fel a Keleti-pályaudvar felé menő villamosra, amely épen előttük állt meg. Rögtön ráismert a Slajmi két balkezére ebben a dologban. Valósággal kétségbeesett a pénztárosnál szokatlan, könnyelmű eljárás felett. — No, jaj neked, Slajmi! Csak kerüljek haza! De olyan pokrócozást még a világ nem pipált!...

Dávid nevetve nézett a villamos után:

Úgy, la! Ezek már biztosan össze fognak veszni. Hát csak ezt akartam. Hogy is mondta az a római valakicsoda? Dividend et imperial!¹ És mégis az újjam köre csavarlak benneteket, ti tacsókó „konkurrenszek“! Kifogok én rajtatok a sok gorombaságért! Sőt — tette hozzá egész halkán — már ki is fogtam! — És elégedetten összedörzsölte szőrös, sárga kezeit.

Imrác viszont nem lett volna Imrác, ha újra meg nem nézte volna a vámházban kapott iratokat. Mihelyt a mérgét kifújta, átlapozott és végigolvasott minden okmányt. Rendszerben volt az mind... de mi ez? Hogy kerül ez ide? „... egy rakomány... gyapjas bőr, szóva...“ Mi a csuda ez? És micsoda bélyegzők? Zákány, Nagykanizsa?... Teringettét! Hiszen ez valami régi vacak! Ez nem az én feladóvevényem, hiszen ez már háromnegyed éves! És hogy „gyapjas bőrök“!... Méghogy „gyapjas bőrök“!... És Zákány! — Megüt a guta! Az a zákányosfejű Dávid csinált itt valami slamasztikát! No, megállj Dávid! Ezt megkeserülöd!

A villamos eközben már közeledett a Keletihez. Imrác belátta, hogy bolondság volna, a Vámházhöz visszamennie. Dávidka biztosan nem vár ott reá. Hej, a fűzfánfüttyülőjét, minek is adta ki a kezéből az iratokat! Most mit szól majd Andris és Gysuzi! Nem, nem mond meg nekik semmit! Volna, mit hallgatnia. De csak jöjjön ki az a Gyémánt!

— Erővel is elveszem tőle a feladóvevényemet, ha szépszerével nem adja. Nem bánom, leütöm, mint valami kutyát, hiszen félévi munkánk esik a kútba, ha Münchenben nem tudom idejére kiváltani a kocsit... Jaj!... jaj-jajaj! a kutyafáját!...

Imrác komolyan dühös volt. De nem sokáig. A fenyegető veszedelem érzete egyszeriben lehűtötte.

— Hisz' ez valami régi vacak!

¹ Helyesen: Divide et impera! = Megosztani és úgy legyőzni! (t. i. az ellenséget.) Dividend = osztalék, imperial (= császári) gyakori szállónév. Ezek persze közelálló fogalmak voltak Dávidka részére.

— Komám, legyen eszed! — csitította önmagát. — Ne dühöngj, hanem legyen eszed! Érted! Csak csigavér, csak halvér!

A villamosról leszállva, gondolatokba mélyedve lépkedett a nagy várócsarnok felé, ahol a fiúkkal találkoznia kellett.

A Baross-tér forgalma kissé idegesítette az amúgy is izgatott Imrácot. Már harmadszor járt ugyan Pesten, de csak más az, ha az embernek egymagában kell egéruat keresnie az autók, motorbiciklik, villamoskocsik, társzerek és rohanó emberek forgatagában.

Végezetül mégis csak partot ért szerencsésen. A két bajtárs már várt rá. A menetjegyek és útlevelek rendben voltak, a beszállás ideje is közeledett. Kézipoggyászuk alig volt, a harapnivaló és a fehérnemű bőségesen elfért az öblös hátizsákokban. A szerszámokat testvériesen elosztották egymás között.

Imrác bizonyos titkos irigységgel nézte a másik kettő lelki nyugalmát és derűs jókedvét, amint a váróterem portásával beszélgettek. Ez a derék bácsi — kiderült róla, hogy két cserkész papája — mindenféle jótanáccsal látta el őket. Megtudták tőle, hogy van a vonaton II. osztályú közvetlen kocsi Münchenig, egész elől, a „pakli-kocsi“ után. Abban van „Nemdohányzók“ is, mert hát, „ügy-e, maguk sem dohányoznak?“

Imrác alig figyelt oda. Türelmetlenül váltogatta a lábait, csavargatta a nyakát jobbra-balra. Héjja-tekintettel kutatót valaki után a tömegben. Andrisnak feltűnt az egyébként oly hidegvérű vasesztergályos nyugtalansága.

— Mi a, testvér? Vonatláz? Honvágy? Mit fészkelődsz annyit? Nemhogy örülnél, hogy mi leszünk az elsők a portás-bácsi jóvoltából!

— Keress valakit? — faggatta Gyuszi.

— Kerestem! — bökte ki Imrác és akkorát lélegzett, hogy a gombok majd lepattantak a télikabátjáról.

— Szóval megvan? — nevetett Gyuszi. — Jóbarát? Ellenség?

— Utóbbi! — volt a kurta válasz.

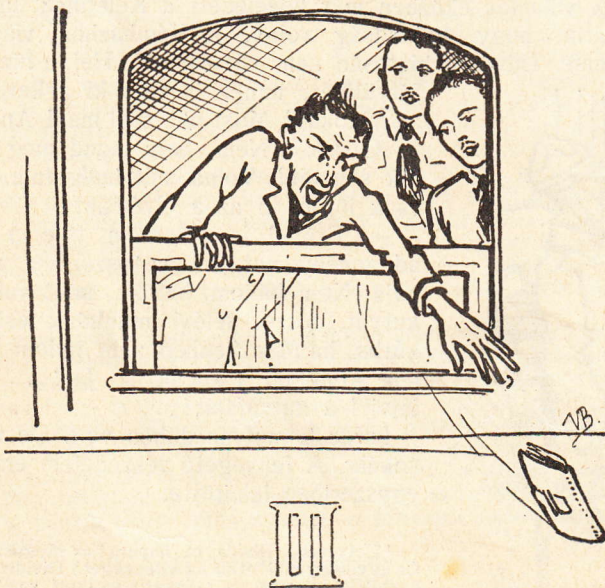
— Ember, vagy fejrényp? — évődött Andris.

— Előbbi!

— No, akkor se baj. Azzal csak elbánunk. No, mond meg, ki az?

— A Dávid!

— Dá—vi-i-i-i-d? Tyűh, a kutyamacsakáját! Már megest összeakaszkodtatok? Mi bajod vele?

— Ajvé!... a tárcám!... Vészféket!

Imrác töredelmesen bevallott mindent. Elkészült a szidásra is, de Andris csak annyit mondott:

— Csak igaza volt annak, aki azt mondta, hogy a cserkész ugyan segít ott, ahol tud, de a mások segítségét nem igen veszi igénybe. Biztosan csak önmagára számíthat a férfi!

Gyuszi is helyeselt, de egyben vigasztalta is a fejtelőgató vasast:

— Te, ember, ne búsulj! Először is gondold az Andris árvagyerekeire. Ameddig azok imádkoznak, semmi bajunk nem eshetik. Az ő fiatal karjuk nem fárad el olyan hamar az imában, mint Mózesé a hegyen...

— Másodszor? — sürgette a bűnös.

— Másodszor, fiókám, — másodszor gondold arra, hogy mit tenne helyedben Old Shatterhand, vagy — nem bánom — Sherlock Holmes?

— Old Shatterhand? — nevetett keserűen Imrác — az bizonyára „jólirányzott hasbarugással leteritené a nyomorultat, a mellére térdelne, vadászkesével felhasítaná a bekecsét...“

— Nohát, azt nem tesszük. Ellenben mindenesetre a közelébe férközünk. Majd meglátjuk, mit tehetünk.

— Az ám, de ha a fuvarlevél nincs nála?

— Azt nem hiszem, hogy eldobta volna... De még akkor is ott van Herr von Schwabe, az nem hagy el bennünket...

Ebben maradtak. Gyémánt úr „nagyon örült“ a viszontlátásnak. A fiúk pedig egy percre sem hagyták magára. Leginkább Gyuszi és Andris barátokztak vele, mert Imrác csodálkozással vegyes utálattal nézte ezt az elfogulatlanul édeskedő, kézzel-lábbal magyarázó gazembert.

Csengettek. Beszálltak. Elhelyezkedtek. Gyémánt urat udvariasan az ablak mellé tessékelték, a sarokba, mert ami biztos, az biztos. A szomszédvágányon álló aradi vonatban Dávid felfedezte egy régi adósát és az utitársak tiltakozása ellenére leeresztvén az ablakot, parázs üzleti tevékenységbe kezdett. A vonatvezető és a kalauzok már elfütyülték a vonatot, de Dávid még mindig hadonászott, derékig kihajolva a kocsiból. Mikor pedig a vonat szép csendesesen elindult, rábeszélőképességének végső maradékával legalább 30 százalékot iparkodott kicsikarni a csökönyös adósból. Egyszerre csak rémült kiáltással hökkölt vissza:

— Ajvé!... A tárcám!... Vészféket!... Kalauz!... A tárcám... kiesett! Ajvé!

És rohant volna ki a fülkéből, ha Andris el nem kapja. Imrác ugyanis, mintha villamos szikra érte volna, két párduc-ugrással az ajtónál termett s leugorva a gyorsuló vonatról, rohant visszafelé. A kopott, de duzzadt tárcát meglátni és felkapni: szempillantás műve volt. De máris megfordult, félkézzel megragadta a mellette elsuhanó utolsó kocsi lépcsőjének középső deszkáját és odanyekkent a legelső deszkára.

Néhány másodpercig megpihent itt, mert a tüdeje ugyancsak zihált, de azután mintha mi sem történt volna felszállt a kocsiba. Szerencséje volt, hogy nem az állomás felőli oldalon történt a dolog. Ott biztosan elcsípték volna. Az üres folyosón hidegvérrel átkutatta a tárcát. A saját fuvarlevelét biztos kézzel kihúzta és zsebre-vágta. De nehogy bármi gáncs érhesse, a Dávidkától kapott ócska fuvarlevelet betette a tárcába, olyképen, hogy az összes vámokmányokat, miegymást abba helyezte.

Most már sietnie kellett, nehogy gyanut keltsen. Átment a kocsikon, jól szemügyre véve az étkező- és hálókocsit, (ilyet sem lát mindennap!) s pár pillanat múlva meglátta a féljult, remegő ügynököt.

— Megvan! — kiáltott feléje, a tárcát lobogtatva. — Itt van, fogja és üljön le, mielőtt valami baja esik.

Dávid hálálkodott ugyan erősen, de hálája sem akadályozta abban, hogy a tárcában levő pénzét pontosan meg ne számolja. Imrác bosszankodott is, de drukkolt is egy kissé. Gyémánt azonban nem vette észre a cserét. Egészen odavolt örömeiben.

— Maga egy tisztességes ember! — szólt végre kezét nyujtva.

Imrác nem akarta észrevenni a szőrös kezét és lehajolva, az ugrás közben elpattant cipőfűzőjét bogozgatta.

Csak egy falusi nénike szólalt meg az ajtó mellett:

— Má honne vóna tisztességes, amikó cserkész a lelköm!

A „lelköm“ eközben mélységes hálával mondott köszönetet az Uristennek az egyszerű megoldásért és gondolatban végigcírógatta valamennyi árvagyerek pufók arcocskáját.

Nem is történt azontúl semmi különös. Herr von Schwabe lelkendezve fogadta őket, a bájos Pfadfinderek szintén. Az öregúr valami nagyszerű hideg enyvvel lepte meg a fiúkat, amivel csak úgy repült a munka. A német cserkésztestvérek is kitettek magukért. Mert bár Andris és Imrác igen ropogtatták a „derdidas“-t, amin a „bennszülöttek“ nagyokat nevettek, a barátság mindjárt kész volt és a sok ügyeskező gyerek segítsége lehetővé tette, hogy estefelé körülnézzenek a városban. Mikor visszajöttek, párolgó tea, friss „Kuchen“ — és hófehér, vetett ágy várta a fáradt magyarokat.

Másnap reggelre Imrácot már a kiállítási helyiségbe dirigálta Schwabe, hogy a „magyar fülke“ számára csináltatott kulissza-szerű hátteret elrendezze és megerősítse. A hangulatos képeket egy Münchenben tanuló

magyar művész-növendék készítette, aki maga is segédkezett Imrácnak.

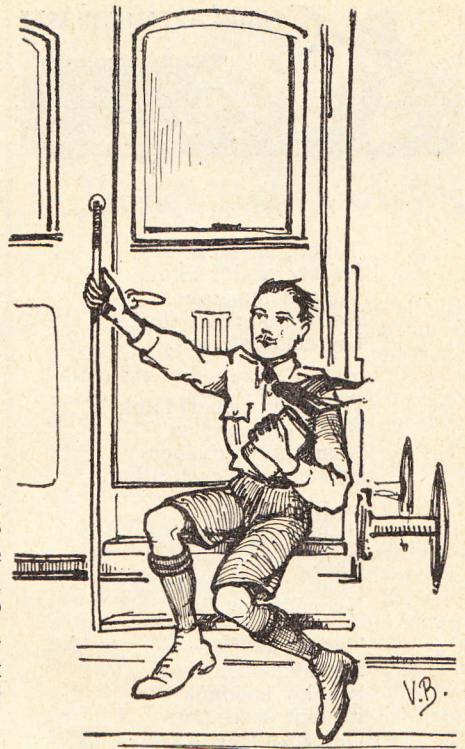
Édesbús, magyar nótákat dúdolgatva kopácsoltak az óriási csarnoksarkában. Egyszerre csak éktelen rikácsolás támad a hátuk mögött:

— Lóköto, gazember!...

Imrác meglepetten fordult meg a létra tetején és Dávidkát ismerte fel a lármázóban.

— Mi az ördög? — szólt le nevetve. — Most meg így hívják? Tegnap még Gyémánt Dávid volt a neve!

— Tönkretett, meglopott, maga nyomorult! — sikoltozott az ügynök magából kikelten.

Néhány másodpercig megpihent a lépcsőn.

ÚJ PÁLYÁZAT.

„Mi történt a biciklivel?“

— Parancsnok úr, tisztelettel jelentem, megérkeztünk a ki-rándulásról! — jelentette a Kígyó-örs vezetője.

— Merre voltatok, fiúk?

— Az „Aranybulla“-hegyen — válaszolt Bandi.

— „Aranybulla!“ — csodálkoztam. — Tudtommal az aranybulla...

— Ja, ne úgy tessék érteni, mi úgy nevezzük a Csúcsos-hegyet.

— Dehát hogyan jutott ilyen furcsa név eszetekbe?

— Tihamér adta neki — hangzott a válasz.

— Tihamér, magyarázd meg nekem, miért keresztelted a Csúcsos-hegyet „Aranybulla“-nak.

— Azért, parancsnok úr, mert este napnyugtakor úgy néz ki, mintha volna „arany-búl-a“ — jelentette Tihamér.

— Rettenetes rossz szövic — állapítottam meg. — Ezért Tihamért meg kell büntetni.

— Parancsnok úr, kérem, — szólt Bandi, az örsvezető — ma Tihamér olyan érdemeket szerzett, hogy ezért elegendhetjük neki a büntetést.

— Igazán? — csodálkoztam.

— Bizony, — mondta most Karcsi — Tihamér ma megmentett egy fiút a megveréstől.

— Tényleg úgy történt?

— Igenis, parancsnok úr — jelentette Tihamér.

— El kell mondanod! — szóltam.

— Hát úgy történt a dolog, hogy mikor a községen átmentünk, — kezdte a részletes jelentést Bandi, — a „Kígyó“-örs vezetője — egy udvar felől nagy pukkanást hallunk. Benézünk, hát egy kis fiút látunk, aki, — utólag kiderült, Sanyinak hívták — szomorúan állt kipukkadt kerekű biciklije mellett. Nyílik azonban a ház ajtaja s kirohan rajta egy zord apa s azt kiáltja:

„Szedte-vette rossz kölyök,

Ha rád nézek, prüszkölök.

Hát nem megint szétpumpáltad az új bicikli-gumidat!“

„De papa, én nem pumpáltam, hanem valamilyen éles tárgy hasíthatta ki.“

„Nekem beszélhetsz, te elvetemedett fickó, de tudod, mit ígértem, ha még egy gumit tönkreteszél túlpumpálással!“

„Azt, hogy meg tetszik verni!“ — szepegett Sanyi.

„Igen, s most az bekövetkezik...“

— S most jött Tihamér szerepe. Odament a zord apához, bemutatkozott s megkérte, engedje meg, hogy bebizonyítsa, hogy Sanyi fia ártatlan, mert a gumi nem pumpálás közben ment tönkre.

Tültövy Tihamér ugyanis az apát...

Itt megszakitjuk az érdekes elbeszélést s kitűzzük pályázatnak: *Hogyan győzte meg Tihamér a zord apát.*

Pályázati határidő július 20. Első díj 6 P, második díj 4 P, harmadik díj 2 P.

PÁLYÁZATAINK EREDMÉNYE.

„Mi minden történt június hónapban?“ eredménye.

A „Magyar Cserkész“ június 1-i számában közölt pályázatunk helyes megfejtése a következő:

1920. június 4-én írták a trianoni békeszerződést Páris mellett.

1443. június 5. Hunyadi Jánost kormányzóvá választják.

1099. június 7. A keresztetek elfoglalják Jeruzsálemet.

1660. június 7. II. Rákóczi György erdélyi fejedelem meghalt Váradon.

1682. június 15. Thököly Imre esküvője Zrinyi Ilonával.

1920. június 17. Benczur Gyula festő meghalt.

1910. június 18. Az első nemzetközi repülőverseny Budapestben.

1886. június 23. Clark angol mérnök, a Lánchíd építője, meghalt.

1869. június 26. Meghalt Kallós szobrászművész. — Erkel szobrát leleplezik Békésgyulán.

1801. június 28. Kazinczy kiszabadul a börtönből, ahová a Martinovics-összeesküvés miatt csukták.

1849. június 30. Jókai Mór megindította a Népbarát című lapot.

Beérkezett 18 megfejtés.

I. díjat nyer: Ágner Gyula 246. Hunyadi János cs. Rákosliget.

II. díjat nyer: Kaszap István 85. Zrinyi cs. Székesfehérvár.

III. díjat nyer: Mráz Géza 223. P. L. Sz.

TUDOD, MI FÁJ?

Tudod, mi fáj?
Ha szenvedőt látok,
Vagy a temetőben
Korhadt kereszt tövén
Kis embervirágot.

Tudod, mi fáj?
Ha olyan embert látok,
Ki az életharcban
Nem ápolt szívében
Semmi mást, csak átkot.

Tudod, mi fáj?
Embereket látni,
Aki üres szívvel
Nem tudnak az Isten
Nyomába találni.

Tudod, mi fáj?
Rút bűnösnek lenni
És akit imádunk
És akit szeretünk
Ostorozni, verni.

Tudod, mi fáj?
Hálátlanok lenni!

Tatabánya.

Ruzsinszky László.

Cserkészekkel vagy cserkészek pajtásaival megtörténő mulatságos esetek.

Vallásórán.

A herrnhuti gyülekezetéről van szó. A tanár úr megkérdi a felelőktől, hogy mit jelent ez a szó „Herrnhut“.

A felelő gondolkodás nélkül rávágja: „Isten kalapja“.

Vegytanórán.

Tanár: Hogyan gyártanak acélt?

Tanuló: Acél gyártásnál az a cél hogy legyen acél, tehát készítenek acélt mert mindig az a cél, hogy legyen acél.

Földrajzórán.

— Mondja meg nekem amice, hol fekszik az Égei-tenger legnagyobb szigete és hogy hívják?

— Az Égei-tenger legnagyobb szigete az Égei-tengerben fekszik, engem pedig Hobor Sándornak hívnak.

Mátrai regösút. Június 27-én indult el a mátrai regösjárásra egy 4 főből álló öregcserkész-csoport. Az út tartama két hét, irány Selyp, Tar, Mátramindszent, Nádújfalu, Pétervására, Pósvára, Szajla, Sirók, Egerbakta, Mezökövesd, Nyárad, Muhi, Ónod. Az utat Téchy Olivér vezeti, résztvevői: Halmos Béla, Mihály László, Tokaji Oszkár. A regösök két fontos és felelősséggel-teljes céllal indultak útnak: egyik céljuk a magyar falu és tanya társadalmi helyzetének megismerése és a kibontakozás útjának keresése; másik céljuk a magyar cserkészmozgalom népies elemekkel való átítási munkálatainak előkészítése, ezen út egyengetése.

KÜLFÖLDI HIREK

Külföldi krónika.

B.-P., a világ főcserkésze, gyönyörű, de fáradtságos heteknek néz elébe, de a fáradalmakat, hetvenkét évvel a vállán is, fiatalosan viseli. Nemrég újra bejárta Európa és Afrika néhány szép vidékét, talán azért, hogy erőt gyűjtsön a birkenheadi nagyhetekre. Mint bármely cserkészt, úgy őt is barátságosan fogadta Nizza pályaudvarán a a nevető cserkész-fejes tábla, amely azt hirdeti, hogy minden cserkész megszállhat a cserkész-szállóban.

B.-P. azonban hajón járta az azur földközi tengert és mindenütt csak egy-két napot töltött. Montecarlóban „civilben“ sétált kislányával, de egy szemfüles cserkész felismerte és mialatt B.-P. a monacói fejedelemnél megebédelt, már össze is gyűlt a palota előtt valamennyi épkézláb cserkész. Még a közeli francia területről is átjöttek. Az afrikai Algírban csak néhány órát töltött családjával B.-P., de várta ott is minden cserkész. Arabs díszítésű börtárcát adtak neki emlékül, amelybe mindegyikük beleírta a nevét. A főcserkész neje afrikai csokrot kapott, míg a lányok egy-egy cserkészmunkájú ezüstbroszt, amelyen háromféle cserkészjelvény díszlett.

A spanyol Cadix-ban, a Madridból jött cserkészvezetőkkel bankettezett a városházán, majd a hajón ilte meg együttes születésnapját a főcserkészpár. A hajócsukrász olyan tortát süített, amelyen rajta volt a cserkészfiúk és cserkészlányok ismert két jelvénye: a lilium és a háromlevelű lóhere.

A francia cserkészek, a nyárelőn sorozatos nagy ünnepeket rendeztek. Előbb a könnyű szórakozásoknak hódoltak. Több helyen bemutatták *Tristen Bernard*, a híres író új cserkészdarabját, amely igen mulatságosan mutatja be azoknak az apáknak a kalandjait, akik nem akarják fiaikat táborba engedni, inkább maguk is elmennek velük! Egy másik előadáson nagy látványos cserkészdarabot adtak: „Az álmok revüjét“. A rézbőrűek, az indiai dzsungel lakói, Afrika vad törzsei mind felvonultak és — táncoltak. Végül minden francia fiú álma: a cserkész-tábor elevenedett meg színpompán.

A legszebb ünnep Orleans-ban zajlott le, ahol a francia cserkészek *Jeanne d'Arc* csodatettének emlékét ülték meg. Közel három ezer cserkész sereglett egybe mindhárom szövetségből és együtt hódoltak a szent hősnő ünnepén. Táborútöttek a város utcáin, ott voltak szent Johanna szobrainál. Akik pedig el nem jöhettek, Párisban, vagy a vidéken ünnepeltek.

Hubert Martin, a nemzetközi Cserkésziroda népszerű igazgatója, a Szentföldön és Egyiptomban járt legutóbb. Minthogy ez a két terület már nem része a brit birodalomnak, tehát az ő hatáskörébe tartozik. Martin épúgy mint B.-P. legutóbbi körútján, mindenütt a birkenheadi jamboreera invitálta a cserkészeket. Mind a ketten azt hangoztatták, hogy bármily messziről jöjjön is, senki sem fogja megbánni az eljövételt. Készülnek is teljes gőzzel minden ország cserkészei a nagy találkozásra és épen erről a készüléstről szeretném legközelebbi beszámolómban egy kissé lerántani a leplet.

JOE.

Jamboree-isták! Akartok 25 dollárt keresni? Az amerikai cserkészszövetség kiadásában megjelenő Boys Life szerkesztői és a World Brotherhood of Boys vezetői (lásd korábbi híradásokat levelezésre-vonatkozóan) pályázatot hirdetnek a Jamboreen résztvevők számára.

A pályázat tárgya:

„World Brotherhood-tagok, akikkel a Jamboreen találkoztam!“

Pályázati feltételek a következők:

1. A résztvevő a Jamboreen résztvevő bármely egység igazolt tagja legyen.
2. Tagja legyen a World Brotherhood of Boysnak vagy pedig levelezésben álljon a Nemzetközi Iroda vagy saját hazájának külügyi hivatala révén egy vagy több külföldi cserkészzel.
3. A pályázat 1000 szónál hosszabb nem lehet, írógépen vagy tintával olvashatóan kell leírni, a papíros egyik oldalára, amely körülbelül a mi írógéppapír-ívünk nagyságában legyen s az Egyesült Államokon kívül élők kivételével felblyegzett, megcímett boríték mellékelendő. Az első oldal legtetőjén, jobboldalt a pályázó neve és címe, kora, cserkészzangja és csapatszám, levelezőinek száma és a cikk szó-száma szerepeljen.
4. A pályázatokat úgy kell elküldeni, hogy a Boys Life szerkesztőségébe 1929 november hó 1-je előtt eljussanak. Címzésük:

Contest Editor, World Brotherhood of Boys,
Boys Life, Boy Scouts of America
Park Avenue Building, 2 Park Avenue
New-York, N. Y., U. S. A.

A Boys Life szerkesztői lesznek a pályázat egyedüli elbírálói s fenttartják azt a jogot, hogy ha egyetlen arra érdemes kézirat sem érkezik, a díjat nem adják ki, vagy pedig 10 dollárért megszereznek minden olyan kéziratot a pályanyertesek kívül, amelyet ki akarnak adni.

A kéziratokat lényegük szerint fogják felülbírálni, a bennük rejlő baráti érzést és a stílus vizsgálják. Persze azoknál, akiknek anyanyelve nem angol, megfelelő előnyt fognak a megítélésnél juttatni. Fölvilágosítást, címet, belépési nyilatkozatot a World Brotherhood of Boys-ba, amely ingyenes, tagdíj nélküli szövetsége a világ ifjúságának, június 25-ikéig Tábóri Pál (Budapest VIII., József-utca 16.) ad, június 25-ikétől a Jamboreeig pedig Kápolnai Józsefnél kapható minden fölvilágosítás (Budapest, V., Vajkai-utca 5. A 191. Toldi Miklós cserkészcsapat otthona.).

Táborozási könyv nélkül ne menj táborba! Ha elolvasod s aszerint éled a tábort, sokszoros hasznra lesz az idej táborodnak.

Az egyetemekre feljövők figyelmét felhívjuk, hogy a legtöbb egyetemen tudakozót állítunk fel, hol idősebb cserkészek

testvérek tanáccsal, útbaigazítással szolgálnak szeptember első heteiben. Pontos hely és idő az *egyetemi hirdetőtáblákon* lesz látható!

Százege eredeti, valóban magyar népdal van a daloskönyv második kötetében. Minden cserkésztáborban ott kell lennie egy-két példányban, hogy magyar nótá-kincsben is gazdagodjatok a nyáron.

Cserkészapródatavatás a Marcibányi-terren. Vasárnap délután négy óra felé szokatlanul megélenkült a budai Marcibányi-ter környéke. Kéknyakkendős cserkészapródok csoportjai siettek a Polgári Lövészegylet felé, hogy kis és nagy ígéretet tegyenek és így közösen megfogadják, hogy jó és engedelmes fiai lesznek az édes magyar hazának és szüleiknek, a jó Istennek. Négy óra felé érkezett meg vitéz Faragó Ede országos vezetőtsízt és a Himnusz hangjai után, az apródmozgalmat ismerterve, megnyitotta az avatási ünnepséget. Mese után Ede bácsi hívó szavára a kis ígéret tevő apródjelöltek megalkották a szeretet gyűrűjét és egyszerre elmondották az ígéret versikéjét. Kis ígéret után a „Bús magyarok” éneklése alatt a nagy ígéret tevők felsorakoztak és elindultak a főtérség felé hármassorokban. A hármassorokból „apródok felém” vezényszóra a fiúk a magasra tartott nemzeti zászló körül gyűrűbe álltak és tisztelgésre nyújtott kezükkel a zászlót érintve mondták a jelszót: „hú maradok!” — Egy kicsiny apród „Hiszekegy” szavalata után, a két apródtörvény felolvasásával az egybegyűlt apródok letették a közös ígéretet Ede bácsi kezébe. Az avatási szertartás után mindenki a nagy gyűrűbe sereglett, hogy hatalmas Csaba csatakiállással kérje Csaba vezér segítségét.

Szünet után a megjelent csapatok ügyességi bemutatásokkal szórakoztatták a közönséget. Bemutatáson szerepelt egy cserkészapródösszejevetel lefolyása, vídám játékok, tornagyakorlat, énekek és csatakiáltások. A bemutatások után vitéz Faragó Ede orsz. vezetőtsízt a megjelent közönségnek köszönetét fejezte ki megjelenésükért. Utána a csapatok hazavonulása következett.

Megvettétek már a Márton-féle cserkészalbumot? Szébb díszé alig lehet könyvtárrotoknak.

Hajduczky Tibor 100 ö. cs. elindult kerékpáron Angliába és ott a táborban fog hozzánk csatlakozni.

A m. kir. állami átmeneti fiúotthon. A m. kir. állami átmeneti fiúotthon, mely két évtizede *Morvay László* esztergomi tb. kanonok, igazgató nagy szeretettel és agilis ügybuzgalommal irányított vezetése alatt fejti ki működését, 1924. évi szeptember hó 1-én államosított az igaz-

A Magyar Cserkészsövetség összes központi hivatalainak hivatalos órái:

naponként d. e. 9—1-ig és d. u. 4—7-ig.

Pénztár-órák: naponként 11—1-ig, d. u. 4—6-ig, kivéve a szombat délutánt.

Az országos elnök és az országos fő-tisztviselők fogadó ideje:

Witz Béla országos elnök fogad: hétfőn d. u. 6—1/28-ig, pénteken 5—7-ig.

Temesi Győző dr. országos társelnök

Telefon: Cserkészház: 920—98, 975—05; Cserkészpark: 643—13; Vízitelep: 974—30.

MEGJELENT! **VIDOVSKY KÁLMÁN,** a M. Cs. szerkesztőjének **IMÁDKOZÓ FIÚK**

c., protestáns ifjak számára írt
imádságos könyve.

A több mint 150 imádságot tartalmazó imakönyv egy harmada cserkészimádságokat gyűjt csokorba.

Ára füzve **2 P. 80 f.**, vaskötésben **4 P.**, díszes bőrkötésben **7 P.**

Kapható
a CSERKÉSZBOLT-ban.

Csapatok révén még egy hónapig a szerzőtől az olcsóbb előfizetési áron szerezhető be.

ságügyminisztérium kötelékében. Az intézet az elhagyott és erkölcsileg veszélyeztetett fiatalok ideiglenes, átmeneti elhelyezésére, valamint megfigyelésére szolgál. A 20 évi működése alatt napjainkig több, mint 13.000 fiatalok fogadott be az otthon. Ezek közül az elmúlt év során 1791 fiatalok fordult meg az intézet falai között. Az átmeneti fiúotthon a nevelés és megfigyelés minél sikerebbé tétele érdekében: *analfabéta, gyenge tehetségűek, normál és ismétlőiskolai osztályokkal, orvoslélektani laboratóriummal, nem különben ipari műhelyekkel* rendelkezik. Tanoncképzésre felszerelt iparágai a következők: *szabó, cipész, asztalos, kosárfonó, könyvkötő és lakatos*. Van az otthonnak ezenkívül 1172 kötetes könyvtára, fuvós zenekara, énekkara, cserkészcsoportja és leventecsapata.

A kenyérkereseti lehetőség biztosítása érdekében ezenkívül egy jól bevezetett, a munkaadók széles körében ismert *elhelyező irodáival* is rendelkezik, mely az 1928. év során: 1137 fiatalok juttatott álláshoz. (—lyb.—)

Protestáns cserkészeknek húséges jó barátja, életük minden napján eligazítója, lelküknek szüntelen Isten felé fordítója az „Imádkozó fiúk” c. imakönyv. Vidd magaddal a táborba!

A szegedi egyetem cserkész-rektora. A szegedi (kolozsvári) egyetem az 1929/30. tanévre tudós *Győrffy István* dr. egyetemi ny. r. tanárt választotta rektorává. Az új rektor az V. (déli) cserkészkörület elnöke, lelkes aktív cserkész, akit örömmel és szeretettel köszönt új méltóságában minden magyar cserkész nevében a „Magyar Cserkész”.

(ellenőrző) szerdán és pénteken d. u. 5—7-ig.

Faragó Ede országos vezetőtsízt szerdán és csütörtökön d. e. 9—1-ig és d. u. 4—6-ig.

Major Dezső dr. országos ügyvezető főtitkár mindennap 9—1-ig és szerda és szombat kivételével d. u. 4—7-ig.

Borsiczky Sándor dr. országos ügyész szerdán, csütörtökön és szombaton d. u. 5 órakor.

Kosch Béla gazdasági főtitkár minden-

I. KERÜLET.

A 226. sz. Szondy cserkészcsoport otthonában, a Klotild Szeretetházban tartotta fogadalom tételét és újítását. A lelkes kis csapat 22 újoncához dr. Ripka Ferenc a szeretetházat fenntartó egyesület elnöke intézett buzdító beszédet, amely után a cserkészek tornagyakorlatokkal és énekszámokkal szórakoztatták az előkelő közönséget.

A 32. Levente cserkészek készülnek a táborba, Nagybatonya. Ennek próbája volt a piunkösdői tábor Nógrádverőcén, a Duna partján, a husvéti őrsi kirándulások, a gyakori próbázások, a Cserkészparkba, Hármashatárhegyre való kirándulások. A „vizesek” szorgalmasan eveznek a Vízitelepről, a szárazföldiek közül pedig a Vadgalamb őrshadjátéka a Zerge őrszel emelkedik ki, melynek folyamán az ősi zerge (erdélyi) zászló a rablók (törökök) zsákmánya lett.

A 321. sz. „Szent Család” cserkészcsoport június 16-án tartotta negyedik fogadalmi ünnepélyét. Az ünnepi beszédet *Sármány Ferenc*, a csapat szervezőtestületének elnöke, mondta. A cserkészfelölteket és farkaskölyköket *Sándor János* I. kerület ügyvezető elnöke avatta föl.

Az ünnepély második részében a csapat sok, szép és cserkésziess számmal szórakoztatta a Magyar Vasúti és Hajózási Ciub dísztermét teljesen betöltött közönséget. Nagy sikerrel adták elő *Gyomlay László*: „Szabadkai diákok” c. irredenta darabját.

Számos csapat küldöttséggel is részt vett ezen a kedves avatási ünnepélyen.

A 327 sz. Loyolai szt. Ignác cs. cs. piunkösd hétfőjén tartotta avatását a Cserkészparkban. A cserkészekből és az öregcserkészekből *Sztrilich Pál* orsz. vezetőtsízt h., az apródoktól dr. Borbély Kamill bencés cserkészparrancsnok vették ki a fogadalom. A kerületet *Sándor János* ügyv. elnök képviselte. Ugyanazon délután a Cserkészparkban előadták *Cserhalmy Gyula* „Hurok” c. igen sikerült cserkész-irredenta darabját, mely táborokban a (nagytermészet ölen) igen hatásosan interpretálható. A csapat az

nap, szerda és szombat kivételével d. u. 4—6-ig.

Molnár Frigyes dr. külföldi ügyek főtitkára kedd, csütörtök 6—8-ig.

Vidovszky Kálmán a Magyar Cserkész szerkesztője kedd d. e. 11—1-ig és szerda d. u. 5—7-ig, péntek 5—6-ig.

Éri Emil országos vezetőtsízt helyettes kedd, csütörtök, szombat 5—7-ig.

Sztrilich Pál országos vezetőtsízt-helyettes hétfő, csütörtök, péntek 4—7-ig (Cserkészház), szombat, vasárnap Cserkészpark.

elmúlt iskolaévben nagy gondot fordított külügyeire, azaz, ha csak tehette képviseltette magát a budapesti és a pest-vidéki csapatok zászlószentelésein, műsoros ünnepélyein, ha meghívót kapott. A fiúk mindig tapasztalatokkal gazdagon tértek haza nem is szólva a cserkésztestvériség kimélyítésének így önként adódott s szorgalmasan ki is használt lehetőségeiről.

A csapat címe júl. 2—21-ig Bodajk (Fejér m) az ide legközelebb eső gr. Károlyi József fehérvárcsurgói vadaskertjében lesz a jelzett három hét alatt a csapat idei, 75-ös létszámú taborozása.

A 318. sz. „Mélius” cserkészcsapat kedves ünnepség keretében avatta fel tíz öregcserkészét június hó 16-án. Az ünnepen nagyszámban megjelent védőgeket Katolky Kázmér ref. lelkész, a szervezőtestület elnöke üdvözölte. Az öregcserkészekhez Vidovszky Kálmán a M. Cs. szerkesztője szólott. Az avatási ünnepet kedves műsor követte, amelynek keretében a csapat bizonyosságot tett a szülők előtt ügyességéről, sokoldalúságáról. Lelkesen ünnepelték a 115. „Zrinyi” csapat pompás zenekarát, amely testvéri szeretettel ajánlotta fel segítőmunkáját az ünnepet rendező csapatnak.

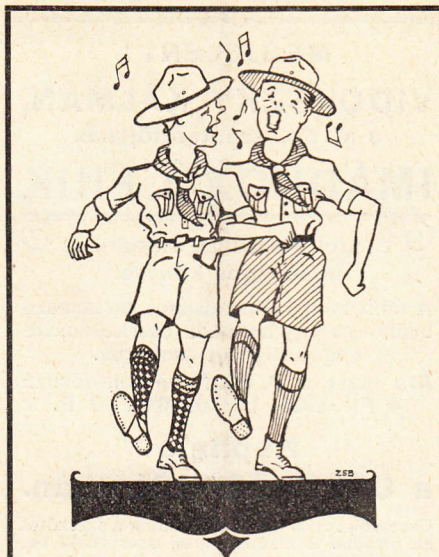
A kőbányai Szent László realgimn. 24. sz. „Akarat” cserkészcsapata pompásan sikerült ünnepet rendezett június hó 16-án az intézet dísztermében, amelyet egészen megtöltött az érdeklődők megértő serege. A csapat parancsnoka, dr. Turchányi Egon leikes, nagyszerű beszédben méltatta a cserkészmozgalmat. Ezután a csapat tagjai minden pontjában kiváló műsorban mutatták be sokirányú képességeiket. Enekük, szavaltuk, színjáték készségük egyaránt hálás tapsra ragadta a közönséget. Nagyon bájos volt a „Palkó barátai” c. poetikus cserkészszíndarab előadása. Kíválóan sikerült az állatkvartett, amelynek szereplői közül kivált Udvardy Tibor igen kellemes, csengő hangjával. Az egész ünnep a teljes erkölcsi és anyagi siker egyében folyt le.

II. KERÜLET.

A miskolci 758. „Méliusz” cs. cs. távozó parancsnokának, Derencsényi Istvánnak „Emléklapot” adott át a búcsúzás alkalmával. Az emléklapot Petrányi Miklós festőművész tervezte és készítette.

IV. KERÜLET.

„Pálffy” öregcserkész kitüntetése. A győri bencés cserkészcsapat avatási ünnepélyének keretében, f. hó 16-án, va-

*Édesanyám, kedves anyám.
Csak az a kérésem:
Jamboreera cserkészcipőt
Csináltasson nekem...*

Készül bagariabórból. Kapható olcsó árban — kedvezményes fizetési feltételek mellett is:

Ternóczky János

a „Cserkészbolt” szállítójánál.

Budapest,

VIII., gr. Festetich S.-u. 4.

(Mosonyi-u. sarok.) Telefon: J. 449—77.

sárnapp délelőtt, Győr szab. kir. város előkelőségei, a cserkésztest nagyszámú, lelkes barátainak és a győri cserkészcsapatoknak jelenlétében adta át gróf Khuen-Héderváry Károly Magyarország főcserkésze az életmentőkitüntetést Lukács István „Pálffy” öregcserkésznek. A kitüntetés átadásakor a főcserkész úr gyönyörű beszédben domborította ki a magyar cserkész hivatását, a nagy jövő építésére való rátermettségét. A kitüntetett öregcserkész a helyi csapatok nevében Bencsik Gergely vármegyei főtitkár és Horváth László a „Pálffy” csapat parancsnoka üdvözölték a jelenlévők lelkes éljenzése között. Megható, lélekemelő jelenet volt, amint Kursinczky család — akiket Lukácsy a Dunából kimentett — hálájuk és a magyar cserkészek iránt érzett igaz szeretetük jeléül a

„Pálffy” csapat zászlajára az életmentés emlékére általuk adományozott selyem szallagot feltűzték. A bencés cserkészek avatási ünnepélye után a főcserkész úr és Witz Béla pápai kamarás, a Magyar Cserkészszövetség országos elnöke Seller Pál vármegyei vezetőtiszt kíséretében meglátogatták a „Pálffy” csapatot Otthonában, ahol a csapat közvetlen szeretettel és lelkesedéssel vette körül a cserkészelőkelőségeket, atyai jóakarókat. A főcserkész úr külön is dicsérőleg kiemelte azon nemes gondolatot, hogy az életmentési tény megörökítésére maradandó emlékül a „Pálffy” csapat az országban elsőnek tűzetett fel zászlajára a megmentettéktől kapott emlékszalagot, amelynek felirata: „Életünk megmentéséért — a Kursinczky család”.

VI.—VII. KERÜLET.

Cserkészavatás a bonyhádi realgimnáziumban Belsőféreg, meleg ünnepség keretében avatta fel és vette tagjai sorába június 15-én a bonyhádi realgimnázium 179. számú „Rákóczi” csapata négy újoncát. A csapat az idén Dunaföldváron taborozik a megyei összevont tábortban.

Avatás Bátaszéken. A nemrégiben alakult bátaszéki polgári iskolai cserkészcsapat június 13-án tartotta első avatását.

A Tolna vármegyei cserkészek együttes nagytáborozása. A télen megalkult és az Országos Intéző Bizottság által jóváhagyott Vármegyei Intéző Bizottság egyik főfeladatának tartja, hogy a Tolna megyebeli csapatok láncszemei között szorosabb kapcsolatot létesítsen. Ennek a ténykedésnek első lépése lesz az idei vármegyei tábor, mely minden tekintetben sokat ígérőnek látszik. Júl. 4—15-ig fog lezajlani Dunaföldváron. Táborparancsnok: Faludi Ferenc vm. főtitkár, a 40. sz. „Szekszárdi Cserkészek” parancsnoka. A táborral kapcsolatban nagyméretű cserkészpropaganda lesz a megyében.

X. KERÜLET.

Szép ünneplésben részesítette a MOVE Budafoki 932. Botond cs. cs. nevenapja alkalmával május 14-én közszereget és tiszteletben álló zászlóanyát, Törley Dezsőné uriaszonyt. Este a csapat otthonából lámpionokkal a zászlóanya kastélyához vonult, ahol Petróczy István ezredes a MOVE, vitéz dr. Jónás Károly parancsnok a csapat részéről üdvözölte. Emlékül s a csapat szeretete jeléül vitéz dr. Jónás a zászlószentelés főbb jelene-

Turul-Magyar Országos Biztosító Intézet Részvénytársaság

Életbiztosítási állomány 1928 év végén 35,817.000 P. Díjbevétel 1928-ban 2,574.000 P. Biztonsági alapok a f. évben 3,386.865 P

Élet- és járadék-biztosítás. — Takaré- és népbiztosítás. — Gyermekevelési-, kiházasítási-, tanulmányi segély-biztosítás. Családi biztosítás, rokkantsági és baleseti biztosítás. — Tűz-, jég-, szállítvány-, betörés elleni, üvegbiztosítás. — Esőbiztosítás.

Mindennemű felvilágosítással készséggel és díjtalanul szolgál az igazgatóság:

BUDAPEST, V., KERÜLET, NÁDOR-UTCA 9.

Vezérügynökségek az ország minden városában és nagyobb községében.

tét megörökítő szép, nagy képet nyújtott át a zászlóanyának, ki meghatottan mondott köszönetet az ünneplésért.

Május 29-én este a budafoki cserkészek (241, 903, 932. cs. cs.) a helyi levéttel együtt zenés takarodót adott a város polgármesterének, Jáborszky Nándornak névnapja alkalmával. A cserkészek nevében vitéz dr. Jónás Károly a 932. sz. cs. cs. parancsnoka, a helyi bizottság üv. elnöke üdvözölte a polgármester urat.

Június 2-án Budafokon a hősök emlékére rendezett városon keresztüli stafétafutásban 11 induló közül a MOVE Budafoki 932. sz. cs. csapat a 3-ik lett. Csúpnán a BIK és a levették válogatott csapata előzte meg.

Június 9-én a budafoki cserkészcsoportok (241, 903, 941.) a Kamaraerdő környékére jól sikerült közös kirándulást rendeztek vitéz Gönczi János X. ker. levante előadó és a csapatok parancsnokainak vezetésével a kirándulást kedves és hangulatos táborozás fejezte be.

Csapat hírek. A kispesti róm. kath. 301. sz. Kazinczy öregcserkészcsoport jól sikerült műsoros estélyt rendezett.

A budapesti 87. sz. Turul cserkészcsoport május 4-én cserkészünnepélyt rendezett, melyen az örsök zászlóit is felavatta id. Ihasz Dániel szerv. testületi elnök.

A pesterzsébeti ref. egyház 8. számú Turul cserkészcsoport május 5-én zászlóavatási matiné tartott.

A kispesti 95. sz. Lehel csapat május 5-én cserkészünnepélyt rendezett. A fiúk szobnól-szebb zenés gyakorlati, magyar táncai, eredeti cserkészbemutatói, új énekei megérdemelt, őszinte nagy sikert arattak.

A salgóbányai 925. sz. Balassa Bálint cserkészcsoport május 20-án nagyszabású ünnepély keretében szentelt fel új csapatzászlóját.

A pesterzsébeti 28. sz. Szent István cs. csapat folyó hó 5-én este 8 órai kezdettel egy erkölcsileg és anyagilag nagyon jól sikerült műsoros előadást rendezett a helybeli „Erzsébet” színházban.

A salgóbányai 925. sz. Balassa Bálint cserkészcsoport május 20-án nagyszabású ünnepély keretében szentelte fel új csapatzászlóját.

Csapatigazolás. Az O. I. B. a dorogújbánya-telepi elemi iskolát (mint csapatvezető testület) rendes tagjai sorába felvette, kebelében „Tisza” néven 948. szám alatt cserkészcsoportot igazolt és cserkészetre előkészítő munkára engedélyt adott.

A MAGYAR CSERKÉSZ

előfizetési ára:

**Negyedévre 2 pengő,
félévre 3.60 pengő,
egész évre 6.40 pengő.**

Előfizetni lehet a Magyar Cserkészszevetség Gazdasági Hivatalában: V., Hajnal-utca 6., készpénzzel, vagy postautalvány útján, vagy a Magyar Cserkészszevetség 31.428 sz. postatakaréki csekkszámán.

*

A Magyar Cserkészszevetség
hivatalos lapja a

VEZETŐK LAPJA

Szerkeszti DR. KOSZTERSZITZ JÓZSEF

Szerkesztőség:

Sopron, Szent Imre-Kollégium.

Kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz.
(Cserkészház)

Előfizetési ára:

Félévre 2 P. - Egész évre 4 P.

Előfizetni ugyanúgy lehet, mint a
MAGYAR CSERKÉSZ-re!

SZERKESZTŐI ÜZENET

Minden hűséges olvasónknak nagyon kellemes, de főként hasznos, testet és lelket erősítő táborozást kíván a M. Cs. szerkesztője és valamennyi munkatársa. — **K. J. Budapest.** Egészen ügyes a novellád. A mai számba bele is kerül, ha csak a sok jó táborozási cikk ki nem

szorítja ezt is. Nagyon okosan teszed, ha a nyáron irogatsz, mert úgy látom, van írni valód. De azért azt is okosan teszed, hogy tanulod a krumplipaprikás főzését. Lehet, hogy a jamboreen ennek nagyobb hasznát veszed. De az írást is fogjuk gyakorolni. Szeretném, ha majd odakint gyakran megmutatnád a jegyzeteket. **L. J. és P. G. Rákosszentmihály.** Köszönöm kedélyes leveleteteket. Szeretnék én is versben felelni, de nekem nem szabad, mert ha én, mint szigorú kritikus rossz klapanciát találnék írni, mindjárt feljogosítva éreznék magukat összes füzepoéta cserkészbartáim arra, hogy az eddiginél is sürűbben gyötörjenek „költeményeikkel”. Ezt pedig még ti sem kívánhatjátok nekem, akik magatok is be vagytok oltva a versfaragás baktériumával. Így hát csak gyarló prózában kívánok tinéknak mindig derűs, vidám lelket, a legközelebbi időre pedig vidám táborozást. — **N. J. Békéscsaba.** Nem értem leveledet. Csak nem gondoltad komolyan, hogy közölni fogom? Nagyon szeretném tudni, hogy mi indított ennek a „nyílt levélnek” a megírására? — **F. J. 31.** Keresztretjvényed elég jó, de a M. Cs-ben nem közlünk ilyet, mert keresztretjvényt bőségesen találtak minden képes lapban, vagy bármelyik újság vasárnapi számában. A mi lapunkban inkább olyan rejtvények közlésére törekszünk, amelyet másutt nem olvashattok. — **E. T. 314.** Ujabb írásaid is ügyesek. Sorra kerülnek. Nagyon jól teszed, ha a vakációt megfigyeléssel és irogatással töltöd. Szeretnénk már személyesen is ismerni. Látogass meg egyszer! — **Síró hurok.** Uj versed egészen ügyes. Besoroztam a közlendők közé. Bár van benne valami zavarosság. De azért úgy érzem, hogy a kétségkívül erős utóérzés mellett van benne eredeti zamat. Nagyon örülök, hogy meg vannak elégedve veled. Nagyon fontos, hogy polgári foglalkozásodban is mindenki kiválóan, megbízhatóan, értékesnek tartson, de még fontosabb, hogy magad is törekedj mesterségedben lehető tökéletességre. — **P. K. 32.** Igazán sajnálom, hogy nem kaptál választ. Valószínűleg elvesztett a leveled, mert én mindenkinek válaszolok, akiknek írása hozzám kerül. Szívvel viszonzom jó kívánságaid.

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN.

Felelős kiadó: KOSCH BÉLA.

Kiadja a Magyar Cserkészszevetség.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz. (Cserkészház.)

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

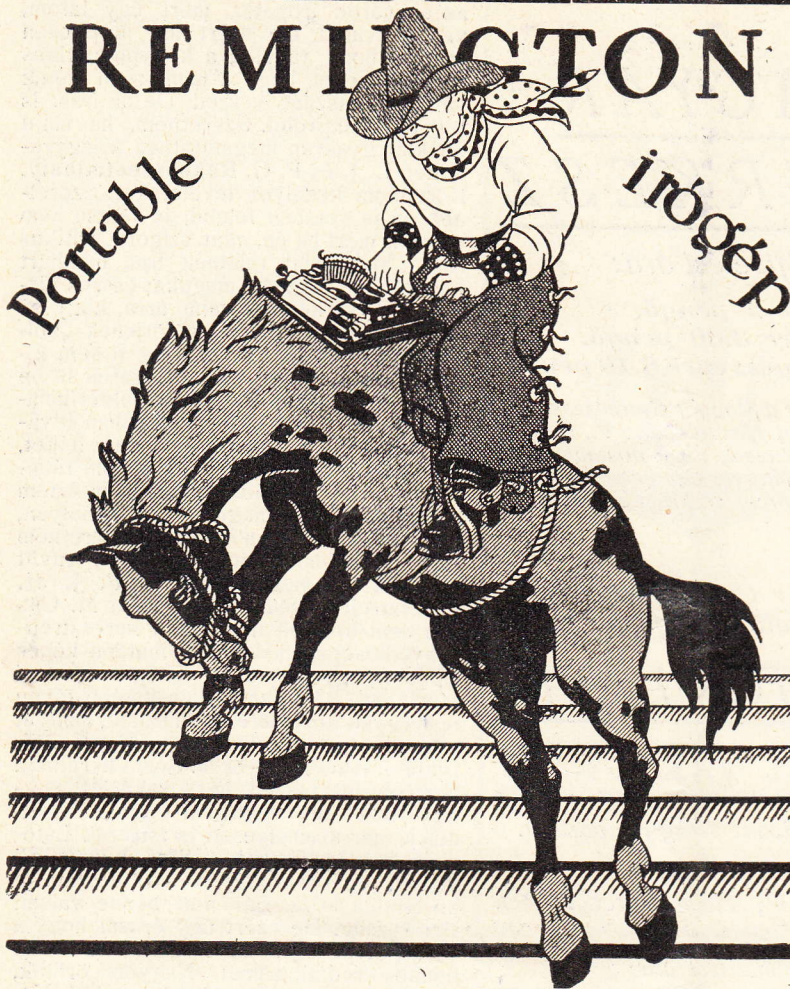
CSERKÉSZEK,

vásároljatok PUCH kerékpárt.

Legrégibb, legelterjedtebb és legjobb márka!

Gyári fiók:

Budapest, VI. ker., Liszt Ferenc-tér 9.

Az egész világon ismerik és elismerik a
Remington Portable
írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatűr!
Hanem komoly hordozható gép a

**REMINGTON
PORTABLE**

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE,
mint a többi legújabb modelljeinket
díjmentesen, vételkényszer nélkül
mutatjuk be országszerte, kedvező
fizetési feltételek mellett, 18 havi
hitelre is.

Remington Írógép Rt.

Budapest, VI., Andrásy-út 12.
a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Írógépeink kiválóságáról véleményt adhat a
Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

Csapat-, raj- és örsi
Árajánlattal díjmen-
tesen szolgál:

ZÁSZLÓK a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig.
OBERBAUER A. UTÓDA EGYHÁZI SZEREK ÉS ZÁSZLÓK VÁLLALATA

ALAPÍTÁSI ÉV 1863.

BUDAPEST, IV., VÁCI-UTCA 41. TEL.: AUT. 833-44.

Van már „TÁBOROZÁSI KÖNYV“-ed???

Magyar Cserkész! Magadon és másokon is tudsz segíteni, ha a „TURUL“ mentődoboz mindig a zsebedben van!

- A „TURUL“ mentődoboz: a legpraktikusabb forma, mellényzsebben, ridikülben könnyen elfér, méretei: 17×64×86 mm.
 - A „TURUL“ mentődoboz: könnyű, mert a legfinomabb aluminiumból készült.
 - A „TURUL“ mentődoboz: kicsiny és mégis az első segítségnyújtás összes kellékeit tartalmazza.
 - A „TURUL“ mentődoboz: gyönyörű kiállítású, színes fedélrajzát az ábra eredeti nagyságban mutatja.
 - A „TURUL“ mentődoboz: beosztása, felszerelése célszerű. (Kötszerek préselt csomagokban.)
- Beszerezhető és kiegészíthető minden gyógyszerárban és a Cserkészbolt Szövetkezetnél, BUDAPEST, V., HAINAL-U. 6.

Az eredeti felszerelt doboz ára 2 pengő 50 fillér.

Cserkészörsi **MENTŐTÁSKA** elsősegélynyújtáshoz tökéletesen felszerelve, izléses, praktikus kivitelben, beosztásos bádogdobozban, vízhatlan vászonhuzattal, válszíjjal, ára la felszereléssel 12.50, IIa felszereléssel 11.50 P. Hiányos mentőszekrények kiegészítését vállaljuk. Postai megrendeléseket leggyorsabban elintézzük. Állandó nagy raktár mindenfajta speciális összeállítású mentőszekrényekben is. Telefon: 526-42.

Úgy a mentődobozt, mint a mentőtáskát készíti:

a „TURUL“ **KÖTSZERGYÁR** Budapest, II., Erőd-u. 1-3.

A CSERKÉSZBOLT a CSERKÉSZHÁZBAN

HAJNAL-UTCA HAT,

MINT A

MAGYAR KENDER-, LEN-, ÉS JUTAIPAR RT.

GYÁRTMÁNYAINAK FŐELÁRUSÍTÓJA

AZ ALÁBBI KIVÁLÓ SÁTORTÍPUSOKAT AJÁNlja:

Sátortípus neve:	Alapterület	Csúcs- magas.	Sátor ára minőségek szerint teljes felszereléssel, cövekkel és kötélzettel együtt					
			CA	CB	CC	CD	CE	CH
Gúlasátor	150×150	150	38.50	41.—	42.50	46.—	47.—	49.—
"	180×180	180	57.50	61.—	64.—	68.50	70.—	74.—
"	200×200	200	66.—	70.—	73.—	78.—	80.—	83.50
" emelt oldal- falakkal	180×180	180	80.50	86.—	90.—	96.50	99.50	104.—
"	250×250	200	111.—	120.—	126.—	137.50	141.50	149.50
Tetőszátor	180×120	120	57.50	61.—	63.50	67.50	69.—	72.—
"	180×150	150	69.—	74.—	76.50	82.—	84.—	88.—
"	200×200	180	87.50	94.—	102.—	106.—	109.50	115.—
Orsi- és kiránduló	200×200	180	114.—	122.—	127.50	138.—	142.—	148.—
" " "	225×225	180	125.—	134.50	141.50	154.—	158.50	165.50
" B "	450×270	220	254.—	272.—	286.—	—	—	336.—
" H "	270×450	210	223.—	240.—	247.50	—	—	328.—
Rombus lapok	180×180	—	29.50	31.50	32.50	34.—	35.—	36.50
" "	200×200	—	32.—	35.—	36.—	38.—	39.—	41.—
" "	250×250	—	43.—	46.—	48.—	51.—	53.—	56.—
Gillwell	200×300	—	43.50	48.—	50.—	—	—	60.—
Kúpsátor	300 kör	250	163.—	174.—	182.—	—	—	209.—
"	380 kör	300	218.—	235.—	248.—	—	—	291.—
"	440 kör	320	257.—	276.—	293.—	—	—	345.—
Levente	400×400	200	406.—	428.—	449.—	—	—	518.—
"	400×500	300	445.—	481.—	494.—	—	—	575.—
Füldő	180×180	225	78.—	85.—	88.—	*92.—	96.—	104.—
Alvó	300×280	150	21.50	24.—	25.50	28.50	29.50	32.—

* Sárga-kék csíkos anyagból készül.

A sátrak nagyrészt kész raktárról, egyébként négy héten belül szállíthatók.

A CA minőség erősszálú, fehér impregnált sátorvásznon.

CB " ugyanaz, sűrűbb, nehezebb kivitelben.

CC " CB, zöld színben.

CD " ideális, könnyű, sűrűszálú, meccofonalból készült sátoranyag, mely a legkisebb súlyt a legerősebb szakítási ellenállás-

sai és a legtökéletesebb vízhatlansággal egyesíti. Világoszöld színű.

CE minőség ugyanaz, drapp színben.

CH " zöldsínű, rendkívül erős, cérnázott vitorlavásznon, különleges eljárással teljesen vízmentesítve.

Kiránduló-lámpa, laposra összecsukszható, kényelmes, rugózó gyertya-
tartóval és függesztőlánccal.....

2·70

Tábori hálóköntös (pyjama), khaki színben, igen erős kivitelben, otthon
és a táborban egyaránt kényelmes. 5 nagyságban készül 12"-től.....

16·—

Sátorzsák, vízmentes anyagból, szállításnál védi a csapatok értékes vagyontárgyát, a sátrat.....

10·—